

BLAKE PIERCE

A hand is shown from the right side, reaching out and touching a chain-link fence. The hand is illuminated, showing the texture of the skin and the fingernails. The fence is made of dark, interlocking metal rings. The background is a deep, dark black, creating a high-contrast scene. The overall mood is one of longing, restriction, or seeking freedom.

V ÁBENÍ

ZÁHADA RILEY PAIGE – KNIHA . 4

Blake Pierce

Vábení

Серия «Záhada Riley Paige», книга 4

Аннотация

Mistrovský zpracovaný thriller a záhada! Autor skvostně vytvořil postavy, jejichž psychická stránka je tak dobře popsána, že máme pocit, jako bychom byli v jejich mysli, sledovali jejich obavy a těšili se z jejich úspěchu. Zápletka je velmi inteligentní a poskytne vám zábavu během čtení celé knihy. Tato kniha je plná zápletek a nenechá vás usnout, dokud neotočíte poslední stránku. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč) VÁBENÍ je čtvrtou knihou z nejprodávanější mystery série Riley Paige, která začíná knihou NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1) . Na osamělém úseku dálnice v Delaware se objevují mrtvé ženy. Některé jsou nezvěstné nevysvětlitelně dlouhou dobu, zatímco jiné se objevují mrtvé, jejich těla jsou vystavena na odiv bizarním a tajemným způsobem. Když je identifikovaný vzor chování vraha, FBI je jasné, že mají co do činění se zvráceným sériovým vrahem – který láká dívky na své záludné plány – a že nikdy nepřestane zabíjet. FBI, která se zoufale snaží případ vyřešit, naléhá na zvláštní agentku Riley Paige, aby případ převzala. Ale brilantní Riley, která je stále ještě vyvedená z míry kvůli předchozím případům, konečně našla klid ve svém soukromém životě a je odhodlána pomoci své dceři April, postavit se zpátky na nohy. Ale

když se vraždy stanou příliš znepokojující, příliš naléhavé – a kdy na ni naléhá Bill, její bývalý partner – Riley si nakonec uvědomí, že nemůže říct ne. Riley hon zavede hluboko do znepokojujícího světa stopařů, povalečů, žen, o které se už nikdo nestará. Když zjistí, že několik žen je ještě udržováno při životě a že je ještě čas na jejich záchranu, uvědomí si, že se nezastaví před ničím, je posedlá případem a sama sebe dožene až na okraj propasti. Ale Riley si uvědomí, že se jí rozpadá její vlastní život a její vlastní křehká psychika se snaží zátěž stěží zvládnout. V zoufalém závodě s časem zápolí s pokusem prozkoumat hlubiny vrahovy mysli, aby ty ženy zachránila - a aby zachránila sama sebe - před zhroucením. Temný psychologický thriller, ze kterého se napjatým očekáváním rozbuší srdce, VÁBENÍ je knihou č. 4 ze strhující nové série – s oblíbenou novou postavou – která vás přinutí otáčet stránky dlouho do noci. Kniha č. 5 ze série Riley Paige bude brzy k dostání.

Содержание

PROLOG	9
	16
	24
	34
	41
	52
KAPITOLA ŠESTÁ	55
KAPITOLA SEDMÁ	65
	72
Конец ознакомительного фрагмента.	76

V Á B E N Í

(ZÁHADA RILEY PAIGE – KNIHA . 4)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem nejprodávanější mystery série RILEY PAGE, která obsahuje tajuplné thrillery, plné napětí, NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1), POSEDLOST (kniha č. 2) a TOUŽENÍ (kniha č. 3) a VÁBENÍ (kniha č. 4). Blake Pierce je rovněž autorem mystery série MACKENZIE WHITE a mystery série AVERY BLACK.

Zapálený čtenář a celoživotní fanoušek mystery a thriller žánrů, Blake, se zajímá o názory svých čtenářů, a tak ho neváhejte kontaktovat na stránkách www.blakepierceauthor.com abyste se dověděli více a byli s ním v kontaktu.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou případů povolených v USA. Copyright Act z roku 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento ebook je licencován pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou,

zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme vám za respektování tvrdé práce tohoto autora. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a zápletky jsou beze zbytku produktem autorovy představitivosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Obrázek na přebalu Copyright GongTo použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD AUTORA BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE

NAVŽDY PRYČ (knih. č. 1)

POSEDLOST (knih. č. 2)

TOUŽENÍ (knih. č. 3)

VÁBENÍ (knih. č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (knih. č. 5)

SOUŽENÍ (knih. č. 6)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

NEŽ ZABIJE (knih. č. 1)

NEŽ SE PODÍVÁ (knih. č. 2)

AVERY BLACK MYSTERY SÉRIE

DŮVOD ZABÍJET (knih. č. 1)

DŮVOD PRO ÚTĚK (knih. č. 2)

OBSAH

PROLOG

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ OSMÁ

PROLOG

Zatímco muž seděl v autě, přemohly ho obavy. Věděl, že si musí pospíšet. Dnes večer bylo důležité, aby vše běželo podle plánu. Ale objeví se žena na této silnici v její obvyklou hodinu?

Bylo jedenáct hodin v noci a měl to jen tak tak.

Vzpomněl si na hlas, který mu zněl v hlavě, než sem přišel. Hlas jeho dědy.

"Scratchi, měl by ses ujistit, že znáš její program opravdu důkladně."

Scratch. Muži v autě se to jméno nelíbilo. Nebylo to jeho pravé jméno. Bylo to pojmenování pro ďábla z lidového vyprávění. Podle dědy byl "zlej".

Děda mu říkal Scratchi odpradáвна. Přestože ho všichni ostatní nazývali jeho skutečným jménem, přezdívka Scratch mu uvízla v mysli. Nenáviděl svého dědu. Ale on nemohl ho dostat z hlavy.

Scratch natáhl ruku a poplácal se několikrát po hlavě, snažil se z ní ten hlas dostat ven.

Bolelo to a na okamžik znovu nabyl pocit klidu.

Ale pak se někde zevnitř ozval dědův tupý smích. Teď už byl alespoň trochu slabší.

Úzkostlivě pohlédl na své hodinky. Několik minut po jedenácté. Bude mít dnes večer zpoždění? Šla někam jinam? Ne, to nebyl její styl. Pozoroval ji už několik dní. Byla vždy

dochvilná, vždy dodržovala stejnou rutinou.

Kéž by jen pochopila, kolik je v sázce. Děda by ho potrestal, kdyby to zpackal. Ale bylo v tom něco víc. Svět sám o sobě už měl málo času. Měl obrovskou zodpovědnost a to na něj doléhalo.

V dálce se na silnici objevila světla a on si úlevou oddychl. To musí být ona.

Tato venkovská silnice vedla pouze k několika domům. V tuto hodinu obvykle zela prázdnotou, až na ženu, která po ní vždy jela z práce k domu, kde měla pronajatý pokoj.

Scratch otočil auto, aby byl k tomu jejímu čelem a zastavil přímo uprostřed této malé štěrkové cesty. Vystoupil, ruce se mu třásly, s baterkou nahlížel pod kapotu a doufal, že to bude fungovat.

Srdce mu prudce zabušilo, jak kolem druhé vozidlo projelo.

Zastav! modlil se tiše. Zastav, prosím!

Druhé vozidlo nato zastavilo kousek od něj.

Kouzl se, aby se neusmál.

Scratch se otočil a podíval se za světly. Ano, bylo to její ošuntělé malé auto, tak jak doufal.

Teď už ji jen musel k sobě nalákat.

Stáhla okénko a on se na ni podíval a co nejpříjemněji se usmál.

"Vypadá to, že jsem uvězněný," zavolal.

Obrátil baterku krátce na obličej řidiče. Ano, to je určitě ona.

Scratch si všiml jejího okouzujícího, upřímného obličej. Co bylo ještě důležitější, byla velmi hubená, což jeho účelu

vyhovovalo.

Co všechno jí bude muset provést, byla jí až škoda. Ale bylo to jak děda vždycky říkal: "Je to pro vyšší dobro."

To byla pravda a Scratch to věděl. Kdyby to ta žena jen trochu chápala, možná by byla ochotná se obětovat. Konec konců vlastní obětování se bylo jednou z nejlepších vlastností lidské přirozenosti. Měla by být ráda, že poslouží.

Ale věděl, že toho od ní nemůže příliš očekávat. Bude to násilné a chaotické, ostatně jako vždy.

"Co máte za problém?" volala žena.

Všiml si něčeho přitažlivého na tom jak promluvila. Ještě ale nevěděl, co to bylo.

"Nevím," řekl. "Jen tak si umřelo."

Žena vystrčila hlavu z okna. Podíval se přímo na ni. Její pihovatý obličej, orámovaný zářivě červenými kudrnatými vlasy, byl upřímně vyhlížející a usměvavý. Zdálo se, že není ani trochu zdrcena nepřijemnostmi, které jí způsobil.

Ale bude natolik důvěřivá, aby vystoupila z auta? Pravděpodobně ano, když by měl soudit podle chování ostatních žen.

Děda mu vždycky říkával, jak je strašně ošklivý a on si nemohl pomoci a sám o sobě takto také smýšlel. Ale věděl, že ostatní lidé – zejména ženám – připadal od pohledu spíše příjemný.

Pokynul rukou směrem k otevřené kapotě auta. "Nevím nic o autech," zvolal zpět na ni.

"Ani já ne," zavolala žena.

"No, možná bychom my dva mohli dohromady zjistit, co se s tím stalo," řekl. "Nebude vám vadit, když to zkusíte?"

"Vůbec ne. Jen si ode mě toho moc neslibujte."

Otevřela dveře, vystoupila a šla k němu. Ano, všechno perfektně klapalo. Podařilo se mu ji vylákat z auta ven. Ale čas byl stále to nejpodstatnější.

"Pojďme se podívat," řekla, stoupla si vedle něj a při pohlédla na motor.

Teď si uvědomil, co se mu na jejím hlase líbí.

"Máte zajímavý přízvuk," řekl. "Jste ze Skotska?"

"Z Irska," řekla příjemně. "Jsem tu jen dva měsíce, mám zelenou kartu proto, abych zde mohla pracovat s rodinou."

Usmál se. "Vítejte v Americe," řekl.

"Díky. Zatím se mi tu moc líbí."

Ukázal směrem na motor.

"Počkejte chvíli," řekl. "Co si myslíte, že to je?"

Žena se sehnula, aby se podívala více zblízka. Podrazil podpěru a kapota jí se žuchnutím dopadla na hlavu.

Otevřel kapotu, doufal, že už ji nebude muset znovu udeřit. Naštěstí byla v bezvědomí, tvář i tělo bezvládně ležely na motoru.

Rozhlédl se kolem. Nikdo nebyl na dohled. Nikdo neviděl, co se stalo.

Otřásl se radostí.

Vzal ji do náručí a přitom si všiml, že má tvář i přední část oděvu potřísněné mazivem. Byla lehká jako pírkó. Odnesl ji k boku auta a natáhl ji na zadní sedadlo.

Byl si jistý, že tahle jeho potřebám dobře poslouží.

*

Zrovna kdy Meara začala nabývat vědomí, otrásla jí ohlušující záplava hluku. Zdálo se, jako by se naráz rozezněly všechny zvuky, jaké si dokázala představit. Jakoby z tuctu hracích skříní zněly zvony, gongy, zvonkohry, ptačí zpěv a různé melodie. Znělo to záměrně nepřátelsky.

Otevřela oči, ale na nic se zaostřily. V hlavě cítila ostrou bolest.

Kde to jsem? říkala si.

Někde v Dublinu? Ne, byla schopna dát dohromady alespoň částečnou chronologii. Přiletěla sem před dvěma měsíci, začal pracovat hned, jak se zabydlela. Určitě je v Delaware. S námahou si vzpomněla na to, jak zastavila, aby pomohla muži s jeho autem. Pak se něco stalo. Něco špatného.

Ale co je tohle za místo a ten hrozný hluk?

Uvědomila si, že přenášená jako dítě. Uslyšela hlas muže, který ji nesl ji, jak ten rámus překřikuje.

"Neboj se, dostali jsme se sem včas."

Její oči začaly zaostřovat. Před ní se vynořil ohromující počet hodin všech představitelných velikostí, tvarů a stylů. Viděla ohromné pendlovky, obklopené menšími hodinami, některé z nich byly kukačkové, jiné s malou přehlídkou pohybujících se panáčků. Na policích byly rozmístěny ještě menší hodiny.

Všechny ohlašují celou, pomyslela si.

Ale ve všem tom hluku nemohla spočítat všechny gongy nebo

zvony.

Otočila hlavu, aby zjistila, kdo ji nese. Podíval se na ni. Ano, byl to on - muž, který ji požádal o pomoc. Byla blázen, že kvůli němu zastavila. Lapila se do jeho pasti. A co se jí chystá provést?

Když utichl hluk z hodin, její oči se znovu rozostřily. Nemohla je udržet otevřené. Cítila, jak její vědomí oslabuje.

Musím zůstat vzhůru, pomyslela si.

Slyšela kovové chrastění, pak cítila, jak je jemně položena na chladný, tvrdý povrch. Pak to znovu zachrastilo a následoval zvuk kroků a pak se nakonec otevřely a zavřely dveře. Nespočetné hodiny pořád tikaly.

Pak uslyšela ženské hlasy.

"Žije."

"To má smůlu."

Hlasy byly tiché a chraptivé. Meaře se podařilo znovu otevřít oči. Viděla, že podlaha je z šedého betonu. Bolestně se otočila a viděla tři lidské siluety, sedící na podlaze blízko ní. Nebo si alespoň myslela, že jsou lidské. Zdálo se, že to jsou mladé dívky, teenageři, ale byly vychrtlé, podobné kostrám, pod kůží se jim rýsovaly kosti. Jedna vypadala, že je sotva při vědomí, hlavu měla skloněnou a oči hleděly na šedou podlahu. Připomínaly jí fotografii vězňů v koncentračních táborech.

Byly vůbec naživu? Ano, musely být naživu. Právě je obě zaslechla promluvit.

"Kde to jsme?" Zeptala se Meara.

Zašeptanou odpověď sotva slyšela.

"Vítej," řekla jedna z nich, "v pekle."

KAPITOLA PRVNÍ

Riley Paige neviděla první blížící se úder. Přesto její reflex zareagoval dobře. Cítila, jak se zastavil čas, když se jí na břicho hnala první rána. Dokonale před ní zacouvala. Pak se jí směrem k hlavě blížil zeširoka mířený levý hák. Uskočila stranou a vyhnula se mu. Když se k její tváři přiblížil se závěrečným úderem, její ostražitost dosáhla maxima a úder zastavila svou rukavicí.

Pak se čas dostal do svého normálního tempa. Věděla, že kombinace úderů přišla za méně než dvě sekundy.

"Dobře," řekl Rudy.

Riley se usmála. Rudy nyní uhýbal, plně připravený na její útok. Riley dělala totéž, poskakovala, fingovala, snažila se ho udržet v napětí.

"Není třeba spěchat," řekl Rudy. "Promysli si to. Ber to jako šachy."

Cítila se trochu naštvaná, jak pokračovala ve svém bočním pohybu. Šetřil ji. Proč ji tak šetří?

Ale věděla, že to je dobře. Byl to její první zápas v ringu se skutečným soupeřem. Až dosud testovala své údery na boxovacím pytli. Musela myslet na to, že je v této formě boje pouhou začátečnicí. Opravdu bylo nejlepší nespíchat.

Byl to nápad Mika Nevinse, aby začala trénovat box. Forenzní psychiatr, který konzultoval případy s FBI, byl také Rileyn dobrý přítel. Dostal ji z mnohých osobních krizí.

Nedávno si Mikovi postěžovala, že má problémy s ovládáním svých agresivních impulsů. Často ztrácela nervy. Cítila se na hraně.

"Zkus zápas v ringu," řekl Mike. "Je to skvělý způsob, jak vypustit páru."

Právě teď se cítila docela jistá, že měl Mike pravdu. Bylo dobré přemýšlet za pochodu, zabývat se skutečnými hrozbami místo smyšlených, a bylo osvobozující řešit hrozby, které nebyly ve skutečnosti smrtelné.

Také bylo dobré, že začala chodit do posilovny a to jí pomáhalo v tom, aby se taky dostala ven z ústředí Quantica. Trávila tam příliš mnoho času. To byla vítaná změna.

Ale příliš dlouho se s tím párala. A v Rudyho očích viděla, že se připravuje na další útok.

V hlavě si předem vybrala svou další kombinaci úderů. Náhle vyskočila vpřed, aby zahájila svůj útok. Její první úder přišel zleva, on se mu ale vyhnul a oplatil ho pravým hákem, kterým jí zasáhl do helmy. Ani ne za sekundu mu ho vrátila pravým úderem, který udeřil do jeho rukavice. V mžiku zahájila úder levým hákem, kterému se vyhnul tím, že sebou trhl stranou.

"Dobře," řekl znovu Rudy.

Riley z toho dobrý pocit neměla. Nezasáhla ho zatím ani jednou ranou, zatímco on do ní tlučal i když se sám zrovna bránil, a ona začala cítit, jak v se v ní hromadí podráždění. Ale musela si připomenout, co jí Rudy řekl hned na začátku ...

"Nečekej, že dáš hodně úderů. To se nepodaří nikomu.

Rozhodně ne při zápasu v ringu."

Teď sledovala jeho rukavice, cítila, že se chystá spustit další útok. Ale právě v ten okamžik v její představivosti nastala zvláštní transformace.

Rukavice se proměnily v jeden plamen – bílý, syčící plamen propanové pochodně. Znovu se ocitla ve tmě v kleci, vězeň sadistického vraha zvaného Peterson. Pohrával si s ní, musela se sehnout, aby unikla plamenům a jejich spalujícímu žáru.

Ale už byla unavená ponižováním. Tentokrát byla rozhodnuta se pomstít. Když plamen poskočil směrem k její tváři, zároveň se sklonila a zahájila zuřivý úder, kterým ale nezasáhla. Plamen se kolem něj stočil a ona zareagovala protiúderem, který ale také svůj cíl minul. Ale než Peterson mohl učinit další krok, vrhla zvedák a cítila, jak zasáhla jeho bradu...

"Hej! Vykřikl Rudy.

Jeho hlas vrátil Riley zpět do současné reality. Rudy byl natažený na zádech na podložce.

Jak se tam dostal? Podívovala se Riley.

Pak si uvědomila, že ho praštila – a to tvrdě.

"Ach můj bože!" vykřikla. "Rudy, promiň!"

Rudy se usmíval a postavil se zpátky na nohy.

"Ne," řekl. "To bylo dobré."

Pak v zápase pokračovali. Zbytek tréninku byl v klidu a ani jeden z nich toho druhého nezasáhl. Ale teď z toho měla Riley už dobrý pocit. Mike Nevins měl pravdu. To byla přesně ta terapie, kterou potřebovala.

I tak pořád přemýšlela, zda bude vůbec někdy schopná setrást ty vzpomínky.

Možná už nikdy, pomyslela si.

*

Riley nadšeně zabořila nůž do svého steaku. Šéfkuchař v Blainově grilu odváděl skvělou práci na několika méně tradičních pokrmech, ale po dnešním cvičení v posilovně měla chuť na pořádný steak se salátem. Její dcera April a její kamarádka Crystal si objednaly hamburgery. Blaine Hildreth, otec Crystal, byl v kuchyni, ale vrátí se každou chvíli, aby dojedl své mahi-mahi.

Riley a rozhlédla po pohodlně vyhlížející jídelně s hlubokým pocitem zadostiučinění. Uvědomila si, že její život postrádal dostatečný počet vřelých večerů jako byl tento, s jejími přáteli, rodinou a dobrým jídlem. Scény z její práce byly často ošklivé a znepokojující.

Za pár dní bude svědčit u výslechu o podmíněčném propuštění vraha dětí, který doufal v to, že se dostane z vězení dřív. A ona se potřebovala ujistit, že mu to neprojde.

Před několika týdny uzavřela znepokojující případ ve Phoenixu. Ona a její partner, Bill Jeffreys, chytily vraha, který vraždil prostitutky. Riley měla stále pocit, že toho pro vyřešení případu mnoho neudělala. Teď toho, ke své nevoli, věděla až příliš mnoho o světě vykořisťovaných žen a dívek.

Ale teď byla rozhodnuta tyto myšlenky z hlavy vytěsnit. Cítila, jak se kousek po kousku začíná trochu uvolňovat. Sedět

v restauraci s přítelem a oběma jejich dětmi jí připomnělo, jaké by to bylo žít normální život. Žila v hezkém domě a sblížovala se s pěkným sousedem.

Blaine se vrátil a posadil se. Riley se neudržela a ještě jednou si tohoto atraktivního muže prohlížela. Jeho ustupující čelo mu dodávalo příjemně zralý vzhled a byl štíhlý a fit.

"Promiň," řekl Blaine. "Když tu nejsem, tak to tu běží klidně, ale jak jsem na dohled, všichni se rozhodnou, že zrovna potřebují mou pomoc."

"Já vím, jaké to je," řekla Riley. "Já doufám, že když nebudu na dohled, Úřad na mě na chvíli zapomene."

April řekla, "To ani náhodou. Brzy znovu zavolají. Vyšlou tě do jiné části země."

Riley si vzdychla. "Dokázala bych si zvyknout na to, nebyť neustále v pohotovosti."

Blaine dokončil sousto svého mahi-mahi.

"Přemýšlela jsi o změně kariéry?" zeptal se.

Riley pokrčila rameny. "Co jiného bych dělala? Většinu svého dospělého života jsem pracovala jako agentka."

"No, jsem si jistý, že existuje spousta věcí, kterým by se mohla žena s tvým talentem věnovat," řekl Blaine. "Většina z nich je bezpečnější než práce FBI agenta."

Na chvíli se zamyslel. "Dokázal bych si tě představit jako učitelku," dodal.

Riley se trochu zachichotala. "Myslíš, že to je bezpečnější?" zeptala se.

"Záleží na tom, kde pracuješ," řekl Blaine. "A co univerzita?"

"Hele, to je nápad, mami," řekla April. "Nemusela bys pořád cestovat. A mohla bys i tak pomáhat lidem."

Riley nic neřekla a přemýšlela o tom. Vyučovat na vysoké škole by určitě bylo podobné tomu, co dělala na akademii v Quanticu. To ji bavilo. Vždycky jí to umožnilo dobít se. Ale chtěla by se stát učitelkou na plný úvazek? Dokázala by skutečně strávit každý den uvnitř budovy s žádnou skutečnou aktivitou?

Vidličkou píchla do houby.

Mohla bych se v jednu takovou proměnit, pomyslela si.

"Co třeba stát se soukromým detektivem?" Zeptal se Blaine.

"Myslím, že ne," řekla Riley. "Prát špinavé prádlo rozvádějících se párů mě neláká."

"To není vše, co soukromí detektivové dělají," řekl Blaine.

"Co třeba vyšetřování pojišťovacích podvodů? Hela, mám jednoho kuchaře, který pobírá podporu pro invalidy, říká, že má špatná záda. Jsem si jistý, že si vymýšlí, ale nemohu to dokázat. Mohla bys začít s ním."

Riley se zasmála. Blaine si samozřejmě dělal legraci.

"Nebo bys mohla hledat nezvěstné osoby," řekla Crystal.

"Nebo ztracená domácí zvířata."

Riley se znovu zasmála. "No, tak z toho bych měla pocit, že na světě dělám něco skutečně užitečného!"

April se přestala účastnit konverzace. Riley viděla, že si textuje a chichotá se. Crystal se naklonila přes stůl k Riley.

"April má nového přítele," řekla Crystal. Pak nehlučně

naznačila ústy, "Nelíbí se mi."

Riley byla naštvaná, že její dcera ignoruje všechny ostatní u stolu.

"Přestaň s tím," řekla April. "Je to nezdvořilé."

"Co je na tom neslušného?" Řekla April.

"Mluvily jsme o tom," řekla Riley.

April si jí nevšimla a pokračovala s psaním zprávy.

"Dej to pryč," řekla Riley.

"Za chvíli, mami."

Riley potlačila netrpělivé vzdychnutí. Už dávno zjistila, že "za chvíli" v řeči teenagerů znamenalo "nikdy."

Právě v té chvíli jí zabzučel její telefon. Zlobila se sama na sebe za to, že ho před odchodem z domu nevypnula. Podívala se na telefon a viděla, že to je vzkaz od jejího partnera z FBI, Billa. Pomyslela si, že si ho nepřečte, ale pak se k tomu nemohla přinutit.

Jak zprávu otevřela, vzhledla a uviděla April, jak se na ni zubí. Její dcera si tu ironii vychutnávala. Riley tiše zuřila, zatímco si četla zprávu od Billa.

Meredith má nový případ. Chce si o něm s námi co nejdřív promluvit.

Zvláštní agent, velitel Brent Meredith, byl Rileyn a Billův šéf. Cítila k němu ohromnou loajalitu. Nejenže byl dobrý a spravedlivý šéf, mnohokrát se za Riley postavil, když byla s úřadem v rozepři. I tak byla Riley odhodlaná nenechat se do toho vtáhnout, alespoň prozatím.

Ted' nemůžu nikam jet, odepsala.

Bill odpověděl, je přímo tady v okolí.

Riley zavrtěla beznadějně hlavou. Stát si za svým nebude snadné.

Odepsala mu, já se ti ozvu.

Žádná odpověď nepřišla a Riley odložila telefon do kabelky.

"Já myslela, že jsi říkala, že to je neslušný, mami," pronesla April tichým, podrážděným hlasem.

April stále posílala zprávy.

"Já jsem se svým skončila," řekla a snažila se neznít tak rozzlobeně, jak se sama cítila.

April si jí nevšímal. Riley telefon znovu zabzučel. Tiše zaklela. Viděla, že zpráva je od Mereditha.

Dostavte se zítra v 9 ráno na schůzi na Úřadu pro analýzu chování.

Riley se snažila vymyslet způsob, jak se z toho vyvléci, když ale dostala další zprávu.

To je rozkaz.

KAPITOLA DRUHÁ

Riley posmutněla, když se podívala na dvě fotky na obrazovkách nad stolem v konferenční místnosti Úřadu pro analýzu chování. Na jedné fotografii byla bezstarostná dívka se zářícíma očima a úsměv, který si získá každého. Na druhé byla její mrtvola, strašlivě vychrtlá, ležící s rukama, které směřovaly různými směry. Vzhledem k tomu, že jí bylo nařízeno se tohoto setkání zúčastnit, Riley věděla, že musí existovat další oběti jako je tahle.

Sam Flores, důvtipný laboratorní technik s černými obroučkami brýlí, spustil multimediální představení pro čtyři agenty, kteří seděli kolem stolu.

"Na těchto fotkách je sedmnáctiletá Metta Lunoe," řekl Flores. "Její rodina žije v Colliervillu v New Jersey. Její rodiče jí pohřešovali od března – jednalo se o útěk."

Do přehledky obrázku přidal obrovskou mapu Delaware a ukazovátkem označoval lokalitu.

Řekl: "Její tělo bylo objeveno v oblasti za Mowbray, Delaware, šestnáctého května. Měla zlomený vaz."

Flores zobrazil několik dalších obrázků – jeden zobrazoval další rozzářenou mladou dívku, druhý ji ukazoval jako téměř nepoznatelně vuschlou, její ruce roztažené podobným způsobem.

"Na těchto snímcích je Valerie Brunerová, také sedmnáctiletá, hlášená na útěku z Norbury ve Virginii. Zmizela

v dubnu."

Flores ukázal na jiné místo na mapě.

"Její tělo bylo nalezeno roztažené na polní cestě v blízkosti Redditch v Delawaru, dvanáctého června. Zřejmě šlo o stejný způsob práce jako u předchozí vraždy. Agent Jeffreys zahájil vyšetřování."

Riley byla překvapená. Jak mohl Bill začít pracovat na případu, do kterého ona nebyla zahrnuta? Pak si vzpomněla. V červnu byla hospitalizována, zotavovala se ze svého hrozného utrpení v Petersonově kleci. I tak ji Bill často navštěvoval v nemocnici. Nikdy nezmínil, že zároveň pracuje na tomto případu.

Otočila se k Billovi.

"Proč jsi mi o tom neřekl?" zeptala se.

Billův obličej vypadal zamračeně.

"Nebyla na to vhodná doba," řekl. "Měla jsi vlastní problémy."

"Kdo byl tvůj partner?" Zeptala se Riley.

"Agent Remsen."

Riley to příjmení znala. Bruce Remsen byl převeden z Quantica předtím, než se vrátila zpátky do práce.

Pak ale po chvíli Bill dodal, "Nemohl jsem ten případ vyřešit."

Teď Riley dokázala jeho výraz a tón hlasu přečíst. Po dlouholetém přátelství a partnerství znala Billa tak dobře, jako nikdo jiný. A věděla, že je sám se sebou hluboce zklamáný.

Flores zobrazil fotografie lékaře, na kterých byla dívčina holá

záda. Těla tak zchřadla, že se ani nezdála být skutečná. Na zádech byly staré jizvy a čerstvé šrámy.

Riley na sobě nyní plně cítila mučivé nepohodlí. Ten pocit ji zaskočil. Od kdy se jí dělalo zle z fotografií mrtvol?

Flores řekl: "Obě téměř zemřely hladu dříve, než jim zlomil krk. Byly také surově bity, pravděpodobně dlouhodobě. Jejich těla byla přesunuta na místo, kde byly posléze nalezeny mrtvé. Nemáme tušení, kde byly skutečně zabity."

Riley se snažila nenechat se ovládnout jejím rostoucím znepokojením a přemýšlela nad podobností s případy, které s Billem vyřešili během posledních několika měsíců. Takzvaný "vrah panenek" zanechal těla svých obětí, kde mohla být snadno nalezena, naaranžovaná v nahých, groteskních pozicích jako panenky. "Řetězový vrah" věšel těla svých obětí nad zemí, divoce spoutaných v těžkých řetězech.

Teď Flores ukázal fotku jiné mladé ženy – vesele vypadající rzky. Vedle fotografie byl obrázek omlácené, prázdné Toyoty.

"Toto auto patřilo dvaceti čtyř letému, starému irskému přistěhovalci, jménem Meara Keaganová," řekl Flores. "Pohřešuje se od včerejšího rána. Její vůz byl nalezen opuštěný před bytovým domem ve Westree v Delawaru. Pracovala tam pro jednu rodinu jako služka a chůva."

Nyní promluvil zvláštní agent Brent Meredith. Byl to obavy vzbuzující, velký Afroameričan s hranatou tváří a seriózním vystupováním.

"Službu skončila předevečírem v jedenáct hodin večer," řekl

Meredith. "Auto bylo nalezeno následující ráno."

Zvláštní agent, velitel Carl Walder se na židli předklonil. Byl šéfem Brenta Mereditha – dětinský, pihatý muž s kudrnatými vlasy měděné barvy. Riley ho neměla ráda. Nemyslela si, že je nějak zvlášť kompetentní. Moc nepomohlo, že ji kdysi vyhodil.

"Proč si myslíme, že toto zmizení je spojeno s předchozími vraždami?" Zeptal se Walder. "Meara Keaganová je starší než ostatní oběti."

Teď se do toho vložila Lucy Vargasová. Byla mladým nováčkem s tmavými vlasy, tmavýma očima a tmavou pletí.

"Můžete to vidět na mapě. Keaganová zmizela v téže oblasti, kde byla nalezena dvě těla. Může to být náhoda, ale to se zdá nepravděpodobné. Nikoliv za období pěti měsíců, když jsou všechny tak blízko za sebou."

Navzdory jejímu vzrůstajícímu neklidu měla Riley radost, při pohledu na pomrkávajícího Waldera. Aniž by to měla Lucy v úmyslu, uzemnila ho. Riley doufala, že nenajde nějaký způsob, jak Lucy později dostat. Walder takový dokázal být.

"To je správně, agentko Vargasová," řekl Meredith. "Náš odhad je, že mladší dívky byly uneseny při stopování. Velmi pravděpodobně podél této silnice, která oblast protíná." Ukázal na konkrétní linii na mapě.

Lucy se zeptala: "Není stopování v Delaware zakázané?" Dodala: "Samozřejmě, že to lze těžko prosadit."

"Máte pravdu," řekl Meredith. "A tohle není dálnice nebo dokonce hlavní státní silnice, takže ji stopaři pravděpodobně

využívají. Vrah zřejmě taky. Jedno tělo bylo nalezeno u silnice a další dvě ani ne deset mil od ní. Keaganovou odvezl stejnou cestou asi šedesát mil severně. U ní použil jinou lest. Pokud bude pokračovat ve své obvyklé taktice, nechá si ji, dokud ji téměř nevyhladoví k smrti. Pak jí zlomí vaz a tělo odloží stejným způsobem jako dříve."

"To nedopustíme," řekl Bill přiškrceným hlasem.

Meredith pronesl, "Agenti Paige a Jeffreys, chci, abyste na tomhle začali okamžitě pracovat." Pak směrem k Riley odsunul přes stůl složku plnou fotografií a zpráv. "Agentko Paige, tady jsou všechny informace, které potřebujete abyste se co nejrychleji zorientovala."

Riley se natáhla po složce. Ale její ruka se prudce stáhla zpět v křeči ze strašlivé úzkosti.

Co je to se mnou děje?

Hlava se jí točila a rozmazané obrázky se jí začaly v představách zaostřovat. Byl to projev post-traumatického stresového syndromu kvůli Petersonově případu? Ne, tohle bylo jiné. Bylo to úplně něco jiného.

Riley vstala ze židle a uspěchaně se vydala z konferenční místnosti. Jak pospíchala chodbou směrem ke své kanceláři, výjevy v její hlavě se zaostřovaly.

Byly to tváře – tváře žen a dívek.

Viděla Mitzi, Koreen a Tantru – mladé dívky na telefonu, jejichž slušný oděv maskoval jejich rozklad i před jimi samotnými.

Viděla Justine, stárnoucí děvku, shrbenou nad drinkem v baru, unavenou a zahořklou a plně připravenou zemřít ošklivou smrtí.

Viděla Chrissy, prakticky uvězněnou ve svém bordelu násilnickým manželem pasákem.

A ze všeho nejhorší bylo spatřit Trindu, patnáctiletou dívku, která už si prožila noční můru ve formě pohlavního vykořisťování, a která si nedokázala představit žádný jiný život.

Riley dorazila do své kanceláře a zhroutila se na židli. Teď pochopila zdroj návalu pocíťovaného odporu. Fotky, které právě spatřila, ho aktivovaly. Vynesly na povrch její nejtemnější pochybnosti o případu ve Phoenixu. Zastavila brutálního vraha, ale nedostála spravedlnosti pro ženy a dívky, které potkala. Celý svět vykořisťování zůstal neměnný. Ani trochu nenarušila hladinu moře křivd, které snášely.

A teď ji to strašilo a trápilo způsobem, který předtím nikdy nepoznala. Zdálo se jí, že to je horší než post-traumatický stresový syndrom. Konec konců mohla dát průchod vlastnímu vzteku a hrůze během zápasení v tělocvičně. Neměla ale žádný způsob, jak se zbavit těchto nových pocitů.

A mohla si dovolit pustit se do práce na dalším případě jako na tom ve Phoenixu?

Za dveřmi zaslechla Billův hlas.

“Riley.”

Vzhlédla a viděla, jak se na ni její partner smutně dívá. Držel složku, kterou se jí Meredith pokusil dát.

"Potřebuji tě na tomto případě," řekl Bill. "Je to pro mě

osobní. Přivádí mě k šílenství, že jsem ho nedokázal vyřešit. Nemůžu si pomoci a přemýšlím, zda jsem byl v koncích proto, že se mi rozpadalo manželství. Poznal jsem rodinu Valerie Brunerové. Jsou to dobří lidé. Ale nezůstal jsem s nimi v kontaktu, protože ... no, protože jsem je zklamal. Musím to kvůli nim dát do pořádku."

Složku položil Riley na stůl.

"Jen se na to podívej. Prosím."

Odešel z Rileyiny kanceláře. Seděla a nerozhodně na složku zírala.

To jí nebylo podobné. Věděla, že se z toho musí dostat ven.

Jak nad věcmi přemýšlela, vzpomněla si na něco z Phoenixu. Byla schopna zachránit jednu dívku jménem Jilly. Nebo se o to alespoň pokusila.

Vytáhla svůj telefon a vytočila číslo azylového domu pro mládež ve Phoenixu, v Arizoně. Z telefonu se ozval známý hlas.

"To je Brenda Fitchová."

Riley byla ráda, že telefon zvedla Brenda. Tuto sociální pracovníci poznala během jejího předchozího případu.

"Ahoj, Brendo," řekla. "Tady Riley. Jen jsem si myslela, že bych se mohla zeptat, jak se má Jilly."

Jilly byla dívka, kterou Riley zachránila před obchodem se sexem – hubená, černovlasá, třináctiletá. Jilly neměla rodinu, až na surového otce. Riley čas od času zavolala, aby zjistila, jak se Jilly daří.

Riley slyšela, jak Brenda vzdychla.

"To je dobře, že voláš," řekla Brenda. "Kéž by víc lidí projevilo nějaký zájem. Jilly je stále u nás."

Riley zabořilo u srdce. Doufala, že jednoho zavolá a bude jí sděleno, že Jilly byla přijata do laskavé pěstounské rodiny. Dnešek nebude tím dnem. Riley pocítovala obavy.

Řekla: "Když jsme hovořily naposledy, měla jsi strach, že ji budete muset poslat zpět k jejímu otci."

"Ach, ne, to už máme právně vyřešeno. Dokonce máme soudní příkaz, aby se od ní držel dál."

Riley si oddychla.

"Jilly se na tebe pořád ptá," řekla Brenda. "Chceš s ní mluvit?"

"Ano. Prosím."

Brenda nechala Riley čekat. Riley náhle napadlo, zda to byl dobrý nápad. Pokaždé, když mluvila s Jilly, skončila s pocitem viny. Nechápal, proč se tak cítila. Konec konců Jilly zachránila před životem, plným vykořisťování a zneužívání.

Ale na co jsem ji zachránila? říkala si. Na jaký druh života se mohla Jilly těšit?

Uslyšela Jillyn hlas.

"Ahoj, agentko Paige."

"Kolikrát ti mám říkat, abys mi tak neříkala?"

"Omlouvám se. Ahoj, Riley."

Riley se trochu zachichotala.

"Ahoj. Jak se máš?"

"Dobře, myslím."

Nastalo ticho.

Typický teenager, pomyslela si Riley. Vždy bylo těžké Jilly rozmluvit.

"Tak co děláš?" Zeptala se Riley.

"Jen vstávám," řekla Jilly a zněla trochu omámeně. "A jdu na snídani."

Riley si pak uvědomila, že ve Pheonixu je o tři hodiny méně.

"Omlouvám se, že volám tak brzy," řekla Riley. "Úplně jsem zapomněla na časový rozdíl."

"To je v pořádku. Je hezké že voláš."

Riley slyšela zívnutí.

"A jdeš dneska do školy?" Zeptala se Riley.

"Jo. Z basy nás kvůli tomu pouští každý den."

To byl Jillyn malý vtíp, azylový dům nazývala "basou", jako by to byla věznice. Riley to příliš legrační nepřipadalo.

Riley řekla, "No, já tě nechám jít, aby ses nasnídala a připravila se."

"Hej, počkej chvíli," řekla Jilly.

Znovu nastalo ticho. Riley slyšela, jak Jilly potlačila vzlyk.

"Nikdo mě nechce, Riley," řekla Jilly. Teď už brečela.

"Pěstounské rodiny mě odmítají. Nelíbí se jim moje minulost."

Riley byla překvapená.

Její "minulost"? pomyslela si. Ježíš, jak může mít třináctiletá osoba "minulost"? Co se to s lidmi děje?

"Je mi to tak líto," řekla Riley.

Jilly promluvila váhavě skrze slzy.

"Je to jako ... no, ty víš, je to... chci říct, Riley, zdá se, jako

bys byla jediná, kdo má o mě zájem."

Riley bolelo v krku a pálily ji oči. Nemohla odpovědět.

Jilly řekla: "Nemohla bych žít s vámi? Nebudu na obtíž. Máš dceru, že? Mohla by být jako moje sestra. Mohly bychom na sebe dávat navzájem pozor. Chybíš mi."

Riley se snažila promluvit.

"Já ... já si nemyslím, že to je možné, Jilly. "

"Proč ne?"

Riley se cítil zdevastovaná. Otázka ji udeřila jako kulka.

"Jen to ... není možné," řekla Riley.

Stále ještě slyšela Jillyn pláč.

"Dobrá," řekla Jilly. "Musím jít na snídani. Ahoj."

"Ahoj," řekla Riley. "Brzy ti znovu zavolám."

Slyšela cvaknutí, jak Jilly ukončila hovor. Riley se sklonila nad svůj stůl, po tváři jí začaly téct slzy. V hlavě se jí neustále jako ozvěna opakovala Jillyna otázka ...

"Proč ne?"

Bylo pro to tisíc důvodů. Už měla ruce plné práce s April. Její práce byla příliš náročná, jak v nárocích na její čas, tak na energii. A byla kvalifikovaná nebo připravena řešit s Jilly její psychické jizvy? Samozřejmě, že ne.

Riley si utřela oči a vzpřímeně se posadila. Vyžívání se v sebelítosti nikomu nepomůže. Byl čas dát se znovu do práce. Venku umíraly dívky a potřebovaly ji.

Zvedla složku a otevřela ji. Je čas, říkala si, vrátit se na scénu?

KAPITOLA TŘETÍ

Scratch seděl na houpačce na verandě a sledoval děti, jak přichází a odchází ve svých halloweenských kostýmech. Obvykle měl rád, když chodili koledníci. Ale tento rok mu tato událost přišla hořko-sladká.

Kolik z těchto dětí bude za pouhých pár týdnů naživu? zamýšlel se.

Pak si povzdychl. Asi nikdo z nich. Termín se blížil a nikdo jeho zprávám nevěnoval pozornost.

Řetězy houpačka na verandě skřípaly. Padal drobný, teplý déšť a Scratch doufal, že děti nenastydnou. Na klíně měl košík se sladkostmi a byl dost štědrý. Bylo už pozdě a brzy už kolem žádné děti nebudou.

Ve Scratchově mysli si děda stále stěžoval, i přesto, že výstřední starý muž zemřel již před lety. A nezáleželo na tom, že Scratch byl už dospělý, dědova rada byla vždy na blízku.

"Podívej se na toho v plášti a černé plastové masce," řekl děda. "To že je kostým?"

Scratch doufal, že se s dědou znovu nepohádají.

"Je převlečený za Dartha Vadera, dědečku," řekl.

"Nezajímá mě, kdo to má být. Je to levný převlek z obchodu. Když jsem tě brával koledovat, vždycky jsme ti kostým vyrobili."

Scratch si ty kostýmy pamatoval. Aby ho děda proměnil v

mumii, zabalil ho do roztrhaného prostěradla. Aby z něj udělal rytíře v lesklé zbroji, vyzdobil ho děda těžkopádným plakátovým papírem, pokrytým hliníkovou fólií, a k tomu nosil kopí z koštěte. Dědovy kostýmy byly vždy kreativní.

Přesto Scratch na oslavy Halloweenu nevzpomínal s příjemnými pocity. Děda vždy nadával a stěžoval si, zatímco ho do převleků oblékal. A když se Scratch vrátil domů z koledování ... na chvíli se znovu cítil jako malý kluk. Věděl, že děda má vždycky pravdu. Scratch ne chápal proč, ale na tom nezáleželo. Děda měl pravdu, a on se mýlil. Tak se prostě věci měly. Tak to bylo odjakživa.

Scratchovi se ulevilo, když už byl na koledování příliš starý. Od té doby sedával na verandě a předával dětem sladkosti. Měl z nich radost. Těšil se z toho, jak si užívají dětství, když on to štěstí neměl.

Na verandu vstoupily tři děti. Chlapec byl oblečen jako Spiderman a dívka jako Catwoman. Vypadali na devět let. Třetí dětský kostým Scratche rozesmál. Malá holka, asi sedmiletá, byla převlečená za čmeláka.

"Dejte koledu nebo něco provedeme!" volaly děti, zatímco se nahrnuly před Scratche.

Scratch se zasmál a přehraboval se v koši se sladkostmi. Některé z nich dětem předal a ty mu poděkovaly a odešly.

"Přestaň jim dávat cukrlata!" Zavrčel děda. "Kdy přestaneš podporovat ty malý spratky?"

Scratch dědovi tiše vzdoroval už několik hodin. Později za to

bude muset zaplatit.

Děda mezitím stále reptal. "Nezapomeň, že zítra večer máme práci."

Scratch neodpověděl, jen poslouchal vrzající houpačku. Ne, nezapomene na to, co bude muset zítra večer udělat. Byla to špinavá práce, ale musí to být.

*

Libby Clarková následovala svého staršího bratra a svou sestřenicí do temných hvozdů za zahradami domů v sousedství. Nechtěla tu být. Chtěla být doma v pohodlné posteli.

Její bratr, Gary, šel s baterkou první. V kostýmu Spidermana vypadal divně. Její sestřenice, Denise, následovala Garyho ve svém převleku kočičí ženy. Libby klusala za nimi.

"Pojďte," řekl Gary a spěchal vpřed.

Bez potíží proklouzl mezi dvěma keři a stejně tak Denise, ale Libbyn kostým byl celý nafouklý a zachytil se za větve. Teď se strachovala ještě víc. Pokud se kostým čmeláka poničí, maminka bude vyvádět. Libby se podařilo se vyprostit a pelášila za nimi, aby je dohnala.

"Já chci jít domů," řekla Libby.

"Tak jdi," řekl Gary a pokračoval dál.

Ale Libby se samozřejmě příliš bála, než aby se vrátila. Už byli příliš daleko. Neodvažovala se jít zpátky sama.

"Možná bychom všichni měli jít zpátky," řekla Denise.

"Libby má strach."

Gary se zastavil a otočil. Libby si přála, aby viděla jeho tvář,

kteřá byla zakřytá maskou.

"Copak se děje, Denise?" řekl. "Máš taky strach?"

Denise se nervózně zasmála.

"Ne," řekla. Libby viděla, že lže.

"Tak pojd'te, obě dvě," řekl Gary.

Malá skupina pokračovala dál. Půda byla mokřá a mazlavá a Libby měla mokřý plevel až po kolena. Alespoň už přestalo pršet. Měsíc začínal vykukovat skřz mraky. Ale také začalo být chladno a Libby měla všechno vlhké, třásla se a měla opravdu, ale opravdu strach.

Konečně se stromy a keře rozestoupily a odhalily velkou paseku. Z vlhké země stoupala pára. Gary se zastavil na okraji, stejně tak Denise a Libby.

"Tady to je," zašeptal Gary a ukázal. "Podívej – je to čtvercové, jako by tady měl být dům nebo něco takového. Ale dům tu není. Není tu nic. Dokonce tu nerostou stromy ani keře. Jen plevel. To proto, že ta zem je prokletá. Žijí tady duchové."

Libby si připomněla, co jí řekl táta.

"Žádní duchové neexistují."

I tak se jí třásla kolena. Bála se, že se počurá. Mamince by se to určitě nelíbilo.

"Co to je?" Zeptala se Denise.

Ukázala na dva tvary, které vystupovaly ze země. Libby připadaly jako velké roury, které jsou nahoře ohnuté, a téměř úplně pokryté břečťanem.

"Nevím," řekl Gary. "Připomínají mi periskopy ponorky."

Možná nás duchové sledují. Jdi se podívat, Denise."

Denise se vystrašeně zachechtala.

"Ty se jdi podívat!" Řekla Denise.

"Dobře, já půjdu," řekl Gary.

Gary ne příliš odvážně vykročil palouk a vydal se k jednomu z tvarů. Zastavil se asi tři stopy od něj. Pak se otočil a vrátil se zpět ke své sestřenici a sestře.

"Nedokážu říct, co to je," řekl.

Denise se znovu zasmála. "To protože ses ani nepodíval!" řekla.

"Podíval," řekl Gary.

"Nepodíval! Ani ses k tomu nepřiblížil!"

"Přiblížil jsem se k tomu. Pokud jsi tak zvědavá, běž se na to podívat sama."

Denise chvíli nic neříkala. Pak vyběhla na mýtinu. Došla trochu blíže k tvaru, než kam došel Gary, ale pak bez zastavení utíkala zpět.

"Já taky nevím, co to je," řekla.

"Teď je řada na tobě, jít se podívat, Libby," řekl Gary.

Libby se strach vkrádal až do krku jako pnoucí břečťan.

"Nenuť ji, Gary," řekla Denise. "Je moc malá."

"Není moc malá. Dospívá. Je čas, aby se tak začala chovat."

Gary do Libby ostře dloubl. Ocitla se pár metrů blíž k palouku. Otočila a pokusila se vrátit zpět, ale Gary natáhl ruku, aby ji zastavil.

"Ne-ne," řekl. "Denise a já jsme šli. Ty musíš taky jít."

Libby těžce polkla a otočila se, stála tváří v tvář prázdnému prostranství se dvěma ohnutými objekty. Měla vtíravý pocit, že by její pohled mohly opěťovat.

Opět si vzpomněla na tátova slova ...

"Žádní duchové neexistují."

Tatínek by o něčem takovém nelhal. Tak čeho se tedy tak bála?

Kromě toho začínala být na Garyho našťvaná za to, že je tyran. Byla téměř stejně našťvaná, jako vyděšená.

Já mu ukážu, pomyslela si.

Nohy se jí ještě třásly, krok po kroku pokračovala na velké čtvercové prostranství. Jak se přibližovala ke kovovému objektu, cítila se Libby statečnější.

Když se k té věci dostala blíž – na mnohem kratší vzdálenost, než Gary nebo Denise – byla na sebe docela hrdá. Přesto nemohla rozklíčovat, co to je.

S větší porcí odvahy, než jakou tušila, že má, k tomu natáhla ruku. Strčila prsty mezi listy břechťanu v naději, že její ruka nebude polapena nebo snědena nebo něco horšího. Její prsty narazily na tvrdý, chladný kov roury.

Co to je? říkala si.

Teď v trubce ucítila mírné vibrace. A něco zaslechla. Zdálo se, že to přichází z roury.

Naklonila se k rouře opravdu blízko. Zvuk byl slabý, ale věděla, že to není jen její představivost. Zvuk byl skutečný a bylo to jako když pláče a naříká žena.

Libby prudce vzdálila ruku od roury. Byla příliš vystrašená, než aby se pohnula, promluvila nebo zakřičela nebo cokoliv jiného. Nemohla ani dýchat. Připadalo jí to jako tehdy, kdy spadla ze stromu na záda a vyrazila si dech.

Věděla, že se musí dostat pryč. Ale zůstala tam jako přimrzlá. Bylo to, jako by musela svému tělu říct, jak se pohybovat.

Otoč se a utíkej, pomyslela si.

Ale několik děsivých okamžiků to prostě nemohla udělat.

Pak se její nohy samy od sebe rozeběhly a ona se ocitla, jak se žene zpátky na okraj mýtiny. Obávala se, že se po ní natáhne něco opravdu děsivého, popadne ji a škubne s ní zpět.

Když dorazila na okraj lesa, sehnula se a lapala po vzduchu. Teď si uvědomila, že celou tu dobu ani nedýchala.

"Co se děje?" Zeptala se Denise.

"Duch!" Libby zalapala po dechu. "Slyšela jsem ducha!"

Nečekala na odpověď. Odtrhla se a běžela zpět odkud přišli tak rychle, jak to jen dokázala. Slyšela, jak její bratr a sestřenice běží za ní.

"Hej, Libby, zastav!" volal její bratr. "Počkej!"

Ale se nehodlala zastavit, dokud nebude v bezpečí doma.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Riley zaklepala na dveře Apriliny ložnice. Bylo poledne a ten nejvyšší čas, aby její dcera vstala. Ale odpověď, kterou dostala, nebyla to, v co doufala.

"Co chceš?" zazněla z místnosti tlumená, nevlídná, mrzutá odpověď.

"Budeš spát celý den?" Zeptala se Riley.

"Teď jsem vzhůru. Za chvíli budu dole."

S povzdechem Riley šla po schodech dolů. Přála si, aby tu byla Gabriela, ale každou neděli si brala volno.

Riley se svalila na gauč. Včera celý den byla April podrážděná a odměřená. Riley netušila, jak se zbavit neidentifikovatelného napětí, které bylo mezi nimi, a ulevilo se jí, když April ten večer odešla na halloweenskou oslavu. Protože se pořádala v domě přítelkyně o pár bloků dál, neměla Riley žádné obavy. Alespoň ne do doby, když odbila jedna v noci a její dcera ještě nebyla doma.

Naštěstí se April ukázala ještě v době, kdy se Riley stále rozhodovala, zda podniknout nějaké kroky. Ale April vešla a rovnou odpajdala do postele, se svou matkou promluvila sotva pár slov. A zatím to nevypadalo, že by dnes ráno ke komunikaci tíhla o něco víc.

Riley byla ráda, že je doma, aby se pokusila vyřešit, co je potřeba. Ještě se pro nový případ nerozhodla a se stále kvůli

němu cítila na vážkách. Bill se jí stále hlásil, takže věděla, že se včera s Lucy Vargasovou vydali vyšetřovat zmizení Meary Keaganové. Promluvili si s rodinou, pro kterou Meara pracovala a také s jejími sousedy v jejím domě. Nedopracovali se k vůbec žádným stopám.

Dnes Lucy vedla všeobecné pátrání, koordinovala několik agentů, kteří roznášeli letáky s fotkou Meary. Mezitím Bill dost netrpělivě čekal na Rileyno rozhodnutí, zda případ přijmout nebo ne.

Ale nemusí se rozhodnout hned teď. Všichni v Quanticu měli za to, že Riley nebude zítra k dispozici. Jeden z prvních vrahů, které kdy usvědčila, bude mít jednání v Marylandu o podmíněčném propuštění. Nesvědčit u tohoto jednání jednoduše nepřipadalo v úvahu.

Jak Riley seděla a dumala nad svými možnostmi, April se rozeběhla dolů ze schodů, plně oblečená. Vřítela se do kuchyně, aniž by na svou matku alespoň pohlédla. Riley vstala a šla za ní.

"Co máme k jídlu?" Zeptala se April a dívala se do ledničky.

"Mohla bych ti připravit něco k snídani," řekla Riley.

"To je dobrý. Já si něco najdu."

April si vyndala sýr a zavřela dveře ledničky. Na kuchyňské lince si uřízla kousek sýra a nalila si kávu. Do kávy přidala smetanu a cukr, posadila se u kuchyňského stolu a začala okusovat sýr.

Riley se posadila ke své dceři.

"Jaká byla párty?" Zeptala se Riley.

"Byla dobrá."

"Přišla jsi domů trochu pozdě."

"Ne, nepřišla."

Riley se rozhodla, že se nebude hádat. Možná, že v dnešní době nebyla na párty pro patnáctiletou dívku jedna hodina v noci příliš pozdě. Jak by to mohla vědět?

"Crystal mi řekla, že máš přítele," řekla Riley.

"Jo," řekla April a upíjela kávu.

"Jak se jmenuje?"

"Joel."

Po chvíli ticha se Riley zeptala, "Jak je starý?"

"Já nevím."

Riley cítila, jak se jí úzkostí a hněvem svíralo hrdlo.

"Jak je starý?" Zopakovala Riley.

"Je mu patnáct, dobře? Stejně jako já. "

Riley si byla jistá, že April lže.

"Ráda bych se s ním setkala," řekla Riley.

April obrátila oči v sloup. "Proboha, mami. Kdy jsi vyrůstala? V padesátých letech, nebo tak něco?"

Riley až bodlo.

"Já si nemyslím, že je to nesmyslné," řekla Riley. "Ať se tu zastaví. Představ mi ho."

April postavila svůj šálek kávy tak zhurta, až ho vylila trochu na stůl.

"Proč se mě neustále snažíš ovládat?" vyštěkla.

"Já se tě nesnažím ovládat. Jen chci poznat tvého přítele."

Několik okamžiků April jen mrzutě a tiše zírala na svou kávu. Pak náhle vstala od stolu a vyřítila se z kuchyně.

"April!" Vykřikla Riley.

Riley následovala April domem. April šla ke dveřím, uchopila svou tašku, která visela na věšáku.

"Kam jdeš?" Zeptala se Riley.

April neodpověděla. Otevřela dveře, vyšla ven a zabouchla za sebou dveře.

Riley stála pár okamžiků v ohromném tichu. Jistěže se April vrátí hned zpátky, pomyslela si.

Čekala celou minutu. Pak šla ke dveřím, otevřela je a rozhlédla se po ulici. Po April nebylo nikde ani stopy.

Riley v ústech pocítila hořkou chuť zklamání. Přemýšlela, jak je to možné, že se věci až takto vyhrotily. V minulosti si s April prožila těžké časy. Ale když se všechny tři – Riley, April a Gabriela – v létě přestěhovaly do tohoto městského domu, byla April velmi šťastná. Spřátelila se s Crystal a byla v pořádku, když v září začala škola.

Ale teď, jen o dva měsíce později, se April změnila ze šťastného teenagera v zamračeného. Vrátil se její post-traumatický stresový syndrom? April utrpěla opožděnou reakci poté, co ji vrah jménem Peterson uvěznil v kleci a snažil se ji zabít. Ale docházela za dobrou terapeutkou a zdálo se, že tyto problémy postupně řeší.

Riley pořád stála v otevřených dveřích, vyndala si z kapsy mobil a poslala April zprávu.

Vrať se zpátky. A to hned teď.

Text se označil jako "odeslaný." Riley čekala. Nic se nestalo. Nechala si April svůj telefon doma? Ne, to není možné. April si na cestě ven vzala svou tašku a ona nikdy nikam bez svého mobilu nešla.

Riley se neustále dívala na telefon. Zpráva byla stále označena jako "doručená", ne "přečtená." Ignorovala prostě April zprávu od ní?

Právě v ten okamžik si Riley byla docela jistá, že ví, kam April zmizela. Zvedla klíč ze stolu u dveří a vyšla na malou verandu. Sešla po schodech jejího domu, přešla přes trávník k nejbližšímu domu, kde žili Blaine a Crystal. Opět se dívala na svůj mobilní telefon a přitom zazvonila na zvonek.

Když Blaine otevřel dveře a spatřil ji, jeho rysy rozjasnil široký úsměv.

"No tohle!" řekl. "To je milé překvapení. Co tě přivádí?"

Riley rozpačitě koktala.

"Napadlo mě, jestli ... Tady náhodou není April? Na návštěvě u Crystal?"

"Ne," řekl. "Crystal tu taky není. Říkala, že jde do kavárny. Víš, do té nedaleko odtud."

Blaine ustaraně svažil obočí.

"Copak se děje?" zeptal se. "Stalo se něco?"

Riley zasténala. "Pohádaly jsme se," řekla. "Vyřítla se z domu. Doufala jsem, že šla sem. Myslím, že ignoruje mou zprávu."

"Pojď dál," řekl Blaine.

Riley za ním šla do obývacího pokoje. Oba se posadili na gauč.

"Nevím, co se s ní děje," začala Riley. "Nevím, co se děje s námi."

Blaine se tesklivě usmál.

"Ten pocit znám," řekl.

Riley to trochu překvapilo.

"Opravdu?" zeptala se. "Vždycky mi přijde, že s Crystal vycházíš dokonale."

"Většinu času určitě. Ale od té doby, co je v pubertě, je to někdy dost svízelné."

Blaine se na chvíli zadíval soucitně na Riley.

"Neříkej mi," řekl. "Že to má něco společného s přítelem."

"Zdá se," řekla Riley. "Nechce mi o něm nic říct. A odmítá mi ho představit."

Blaine zavrtěl hlavou.

"Obě jsou v tom věku," řekl. "Mít přítele, to je záležitost na život a na smrt. Crystal ještě žádného nemá, což mě vyhovuje, ale jí ne. Je kvůli tomu naprosto zoufalá."

"Hádám, že jsem v jejím věku byla stejná," řekla Riley.

Blaine se trochu zasmál. "Věř mi, když mi bylo patnáct, nemyslel jsem na nic jiného, než na holky. Dáš si kávu?"

"Ráda, díky. Černou."

Blaine odešel do kuchyně. Riley se rozhlédla, opět si všimla jak pěkně je to tu zařízené. Blaine měl rozhodně dobrý vkus.

Blaine se vrátil se dvěma šálky kávy. Riley se napila. Bylo to

výborné.

"Přísahám, že jsem neměla tušení, do čeho jdu, když jsem se stala matkou," řekla. "Myslím, že nepomohlo, že jsem na to byla příliš mladá."

"Kolik ti bylo let?"

"Dvacet čtyři."

Blaine zaklonil hlavu a zasmál se.

"Byl jsem mladší. Oženil jsem se v jednadvaceti. Myslel jsem, že Phoebe je ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy spatřil. Zatraceně sexy. Nějak jsem přehlédl skutečnost, že je také bipolární a hodně pije."

Rileyn zájem neustále stoupal. Věděla, že je Blaine rozvedený, ale nic jiného. Zdálo se, že ji s Blainem spojují chyby z mládí. Bylo pro ně příliš snadné, vidět život skrze růžovou záři fyzické přitažlivosti.

"Jak dlouho tvé manželství vydrželo?" Zeptala se Riley.

"Asi devět let. Měli jsme to už dávno skončit. Já jsem to měl ukončit. Pořád jsem si myslel, že mohu Phoebe zachránit. Byla to hloupá myšlenka. Crystal se narodila, když bylo Phoebe dvacet jedna a já byl dvaadvacetiletý student oboru kuchař. Byli jsme příliš chudí a příliš nezralí. Naše další dítě se narodilo mrtvé a Phoebe se z toho nikdy nedostala. Stala se z ní alkoholička. Začala být násilnická."

Blainův pohled byl nyní vzdálený. Riley vycítila, že ožil trpké vzpomínky, o kterých nechtěl mluvit.

"Když se narodila April, procházela jsem školením, abych se

stala agentem FBI," řekla. "Ryan chtěl, abych to vzdala, ale já ne. Zarputile usiloval o to, aby se stal úspěšným právníkem. No oba jsme dosáhli kariéry, kterou jsme chtěli. Ale z dlouhodobého hlediska jsme prostě neměli nic společného. Nepodařilo se nám postavit reálné základy pro dobré manželství."

Riley pod soucitným pohledem Blaina utichla. Ulevilo se jí, že o tom všem může mluvit s jinou dospělou osobou. Začínala si uvědomovat, že bylo téměř nemožné cítit se v Blainově přítomnosti nepříjemně. Měla pocit, jako by s ním mohla hovořit o čemkoli.

"Blaine, já jsem teď opravdu na vážkách," řekla. "Je mě potřeba u důležitého případu. Ale v soukromých věcech mám takový nepořádek. Mám pocit, že s April netrávím dost času."

Blaine se usmál.

"No jo. Staré dilema práce versus rodina. To já dobře znám. Věř mi, vlastnit restauraci je velmi časově náročné. Udělat si čas na Crystal je výzva."

Riley se podívala do Blainových jemných modrých očí.

"Jak je možné najít rovnováhu?" zeptala se.

Blaine trochu pokrčil rameny.

"Není," řekl. "Není dost času na všechno. Ale nedává smysl, trestat se za to, že nejsi schopná udělat nemožné. Věř mi, vzdát se své kariéry není řešení. Chci říct, že Phoebe se pokoušela být matkou v domácnosti. Byla to jedna z věcí, z které tak šílela. Prostě se s tím musíš vyrovnat."

Riley se usmála. Znělo to jako skvělý nápad – smířit se s ním.

Možná by to mohla udělat. Skutečně se to zdálo být možné.

Natáhla se a dotkla se Blainovy ruky. Vzal ji za ruku a stiskl ji. Riley mezi nimi pocítila příjemné napětí. Na okamžik ji napadlo, že by možná mohla chvíli zůstat s Blainem, teď, když obě jejich děti byly pryč a měly něco na práci. Možná by mohla ...

Ale i v okamžiku, kdy se jí začaly myšlenky formovat v představách, cítila, jak ji od něj táhne něco pryč. Nebyla připravena s těmito novými, čerstvými pocity pracovat.

Jemně svou ruku odtáhla.

"Díky," řekla. "Měla bych jít domů. April už je třeba zpátky."

Rozloučila se s Blainem. Jakmile vyšla ze dveří ven, zabzučel jí telefon. Byla to zpráva od April.

Právě jsem dostala tvou zprávu. Je mi opravdu líto, že jsem se tak chovala. Jsem v kavárně. Brzy se vrátím.

Riley si vzdychla. Neměla ani ponětí, co odepsat. Zdálo se, že bude nejlepší, když vůbec neodpoví. Budou si s April muset později vážně promluvit.

Riley právě vešla zpět do svého domu, když jí znovu zabzučel telefon. Byl to hovor od Ryana. Její ex byl asi tím posledním člověkem na světě, kterého chtěla slyšet. Ale věděla, že bude neustále zanechávat vzkazy, když s ním teď nepromluví. Hovor přijala.

"Co chceš, Ryane?" zeptala se stroze.

"Zastihl jsem tě ve špatnou dobu?"

Riley chtěla říct, že co se jeho týče, nikdy není vhodná doba. Ale nechala si své myšlenky pro sebe.

"Myslím, že teď můžeme mluvit," řekla.

"Přemýšlel jsem o tom, že bych se stavil za tebou a April," řekl. "Rád bych si s vámi promluvil."

Riley potlačila netrpělivé vzdychnutí. "Byla bych raději, kdybys to nedělal."

"Myslel jsem, že jsi říkala, že je teď vhodná doba."

Riley neodpověděla. To byl přesně Ryan, překrucoval její slova, aby se jí pokusil zmanipulovat.

"Jak se má April?" Zeptal se Ryan.

Téměř si odfrkla smíchy. Věděla, že se jen snaží o nějakou konverzaci.

"Je hezké, že se ptáš," řekla Riley sarkasticky. "Má se dobře."

Samozřejmě, že to byla lež. Ale angažovat Ryana v záležitostech byl poslední způsob, jak situaci zlepšit.

"Poslyš, Riley ..." Ryanův hlas se vytratil. "Udělal jsem spoustu chyb."

Bez legrace, pomyslela si Riley. Pořád mlčela.

Po chvíli Ryan řekl, "Poslední dobou se mi moc nedaří."

Riley stále nic neříkala.

"No, jen jsem se chtěl ujistit, že ty i April jste v pořádku."

Riley nemohla uvěřit té drzosti.

"Máme se dobře. Proč se ptáš? Opustila tě tvá nová přítelkyně, Ryane? Nebo se ti nedaří v kanceláři?"

"Jsi ke mě hrozně krutá, Riley."

Co se jí týče, byla tak jemná, jak jen dokázala. Celou situaci pochopila. Ryan teď musí být sám. Ta celebrita, která se k němu

po rozvodu přistěhovala, ho musela opustit nebo se nevydařila nějaká novější známost.

Věděla, že Ryan nesnesl být sám. Vždy se na Riley a April obracel jako na svou poslední možnost. Kdyby mu dovolila se vrátit, vytrval by jen do doby, než by ho zaujala nějaká jiná žena.

Riley řekla, "Myslím, že bys měl dát věci do pořádku se svou poslední přítelkyní. Nebo s tou před ní. Ani nevím, s kolika jsi byl od té doby, co jsme se rozvedli. S kolika, Ryane?"

V telefonu zaslechla mírné vzdechnutí. Riley se rozhodně trefila.

"Ryane, popravdě, tohle není vhodná doba."

Byla to pravda. Právě byla na milé návštěvě u muže, který se jí líbil. Proč to hned zkazit?

"Kdy bude vhodná doba?" Zeptal se Ryan.

"Já nevím," řekla Riley. "Dám ti vědět. Ahoj."

Pak telefonát ukončila. Co začala mluvit s Ryanem, chodila sem a tam. Posadila se a několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila.

Pak poslala zprávu April.

Měla bys hned přijít domů.

Trvalo jen pár sekund, než dostala odpověď.

OK. Jsem na cestě. Je mi to líto, mami.

Riley si vzdychla. Teď už April zase zněla normálně. Za chvíli bude pravděpodobně zase v pořádku. Ale něco nesedělo.

Co se to s ní děje?

KAPITOLA PÁTÁ

Ve spoře osvětleném brlohu Scratch horečně během tam a zpět mezi stovkami hodin a snažil se vše připravit. Bylo jen pár minut před půlnocí.

"Oprav ty s koněm!" Zakřičel děda. "Jsou zpožděné o několik minut!"

"Dostanu se k tomu," řekl Scratch.

Scratch věděl, že bude tak jako tak potrestán, ale bylo by obzvlášť zle, kdyby vše nepřipravil včas. Právě teď měl plné ruce práce s ostatními hodinami.

Opravit hodiny s točenými kovovými květinami, které se opožďovaly o celých pět minut. Pak otevřel pendlovky a posunul minutovou ručičku mírně doprava.

Podíval se na velké hodiny, které měly nahoře jelení parohy. Často se opožďovaly, ale teď to vypadalo, že jsou v pořádku. Nakonec byl s to opravit ty se vzpínajícím se koněm. To byla dobrá věcicka. Byly zpožděné o celých sedm minut.

"To bude muset stačit," zabručel dědeček. "Víš, co máš dělat teď."

Scratch poslušně přešel ke stolu a zvedl bič. Byla to devíticásá kočka a děda ho s ní začal bít, když byl ještě příliš mladý na to, aby to pamatoval.

Kráčel ke konci doupěte, které bylo ohraničené plotem s očky. Za plotem byly čtyři ženské zajatkyně, bez nábytku, vyjma

dřevěných lehátek bez matrace. Za nimi byla skříň, kam si chodily ulevit. Zápach přestal Scratche obtěžovat už před hodně dlouhou dobou.

Irka, kterou unesl před několika dny, ho bedlivě sledovala. Po dlouhodobé dietě, sestávající se z drobků a vody, byly ostatní ženy vyhublé a unavené. Dvě z nich zřídka dělaly něco víc než jen plakaly a sténaly. Čtvrtá právě seděla na podlaze blízko plotu, scvrklá a mrtvolná. Nevydávala vůbec žádný zvuk. Vypadalo to, že je jen taktak naživu.

Scratch otevřel dveře do klece. Irka vyskočila vpřed a pokusila se uniknout. Scratch ji zuřivě udeřil bičem do tváře. Skrčila se a odvrátila se. Znovu a znovu jí bičoval přes záda. Ze zkušenosti věděl, že to bude hodně bolet i přes její potrhanou halenku, hlavně na šrámech a řezných ranách, které už jí uštedřil.

Pak se kolem rozezněl hlasitý šum, jak všechny hodiny začaly odbíjet půlnoc. Scratch věděl, co má udělat teď.

Jak randál pokračoval, přispěchal k nejslabší a nejvyhublejší dívce, té, která vypadala sotva naživu. Podívala se na něj s podivným výrazem. Byla jediná, která tu byla dost dlouho na to, aby věděla, co se chystá udělat. Vypadala skoro jako by na to byla připravena a možná to i vítala.

Scratch neměl na vybranou.

Přikrčil se vedle ní a zlomil jí vaz.

Zatímco život odcházel z jejího těla, zíral na zdobené starožitné hodiny na druhé straně plotu. Ručně vyřezávaná smrtka pochodovala sem a tam na přední části hodin, oděná v

černém, zpod její kápě vykukovala lebka. Ťala do rytířů a králů a královen i chudáků. Byly to Scratchovy oblíbené hodiny.

Okolní hluk pomalu dozníval. Brzy nebylo slyšet vůbec nic, kromě zvuku tikajících hodin a kňourání žen, které byly stále naživu.

Scratch si mrtvé děvče přehodil přes rameno. Byla lehká jako pírkó, nebylo k tomu zapotřebí žádné úsilí. Otevřel klec, vyšel ven a zamkl za sebou.

Věděl, že nadešel čas.

KAPITOLA ŠESTÁ

Docela dobré představení, pomyslela si Riley.

Hlas Larryho Mullinse se trochu třásl. Když skončil své připravené prohlášení pro výbor, schvalující podmíněčné propuštění, a rodiny jeho obětí, jeho hlas zněl, jako by měl na krajíčku.

"Ohlédl jsem se po předchozích patnácti letech," řekl Mullins. "Nemine jediný den, aniž bych byl plný lítosti. Nemůžu se vrátit a změnit, co se stalo. Nemohu oživit Nathana Bettse a Iana Hartera. Ale stále mám před sebou roky, během kterých mohu smysluplně přispívat společnosti. Prosím, dejte mi šanci to učinit."

Mullins se posadil. Jeho právník mu podal kapesník a on si otřel oči – ačkoli Riley žádné skutečné slzy neviděla.

Státní úřednice a správce případů se spolu šeptem radili. Stejně jako členové propouštěcí komise.

Riley věděla, že brzy nadejde její čas vypovídat. Mezitím si prohlížela Mullinsův obličej.

Dobře si ho pamatovala a pomyslela si, že se moc nezměnil. Dokonce i tehdy byl dobře upravený a výřečný, se seriózním a nevinným výrazem. Pokud byl nyní ostřílenější, schovával to za svým výrazem nejhlubšího smutku. Tenkrát pracoval jako chůva – nebo "chůvák," jak ho raději nazýval jeho právník.

Co zaujalo Riley nejvíce bylo, jak málo zestárnul. Bylo mu

dvacet pět let, když šel do vězení. Stále měl ten stejný přívětivý, chlapecký výraz, který míval tehdy.

Totéž neplatilo pro rodiče obětí. Oba páry vypadaly předčasně zestárlé, s pošramocenými dušemi. Riley bolelo srdce, když pomyslela na léta žalu a smutku, která si páry prožily.

Přála si, aby pro ně od začátku byla bývala schopna udělat všechno správně. Stejně tak i její první FBI partner, Jake Crivaro. Byl to jeden z prvních případů, na kterých Riley pracovala jako agentka a Jake jí byl dobrým mentorem.

Larry Mullins byl zatčen na základě obvinění z vraždy dítěte na dětském hřišti. Během vyšetřování Riley a Jake zjistili, že v Mullinsově péči zemřelo v jiném městě za téměř stejných okolností další dítě. Obě děti byly zadušeny.

Když Riley Mullinse zadržela, podala mu výčet jeho práv a spoutala ho, jeho usmívající se, škodolibý výraz jí, sám o sobě, své provinění téměř prozrazoval.

"Hodně štěstí," řekl jí sarkasticky.

A opravdu, štěstí se obrátilo proti Riley a Jakovi hned, jak byl Mullins ve vazbě. Neústupně popíral spáchání vražd. A navzdory nejlepšímu úsilí Riley i Jaka byly důkazy proti němu nebezpečně slabé. Bylo nemožné určit jak byli chlapci udušeni a žádná vražedná zbraň se nenašla. Sám Mullins jen přiznal, že je spustil z dohledu. Obě dvě vraždy popřel.

Riley si vzpomněla, co jí a Jakovi řekl hlavní žalobce.

"Musíme být obezřetní, nebo ten hajzl odtud odkráčí pryč. Pokud se ho pokusíme odsoudit za všechna obvinění, o všechno

přijdeme. Nemůžeme dokázat, že Mullins byl jediný, kdo měl k dětem přístup, když byly zabity."

Pak přišla polehčující okolnost pro zmírnění trestu. Riley nenáviděla toto dohadování. Její nenávist k nim začala tímto případem. Mullinsův právník nabídl dohodu. Mullins přizná svou vinu z vražd, ale ne z úkladných vražd, a jeho tresty poběží současně.

To byla mizerná dohoda. Ani to nedávalo smysl. Pokud Mullins skutečně děti zabil, jak by mohl také být jen nedbalý? Oba dva závěry byly zcela protichůdné. Ale žalobce neviděl jinou možnost, než dohodu přijmout. Mullins byl nakonec postaven před třicet let ve vězení s možností podmíněčného propuštění nebo předčasného propuštění za dobré chování.

Rodiny byl zdrceny a zděšeny. Vinily Riley a Jaka z toho, že svou práci neodvedli dobře. Jake odešel do důchodu hned jak případ skončil, byl zahořklý a rozzlobený muž.

Riley slíbila rodinám chlapců, že udělá všechno, co bude moci, aby udržela Mullinse za mřížemi. Před několika dny Riley volali rodiče Nathana Bettse, aby jí pověděli o slyšení ohledně podmíněčného propuštění. Nastal čas, aby dodržela svůj slib.

Šepot ustal. Úřednice, řídící výslech, Julie Simmonsová, se podívala na Riley.

"Věřím, že zvláštní agentka FBI, Riley Paige, by chtěla učinit prohlášení," řekla Simmonsová.

Riley těžce polkla. Chvilí, na kterou se patnáct let připravovala, právě nastala. Věděla, že výbor byl již obeznámen

se všemi důkazy, i když neúplnými. Nebyl důvod se jimi znovu zabývat. Musí zapůsobit víc osobně.

Vstala a promluvila.

"Pochopila jsem, že Larry Mullins žádá o podmíněčné propuštění, protože je 'příkladným vězněm'." S ironickou poznámkou dodala, "Pane Mullinsi, blahopřeji vám k vašemu úspěchu."

Mullins přikývl, jeho obličej zůstal bez výrazu. Riley pokračovala.

"'Příkladné chování' - co přesně to znamená? Zdá se mi, že to nemá moc společného s tím co udělal, ale spíš s tím co neudělal. Neporušil pravidla věznice. Choval se slušně. To je vše."

Riley se snažila udržet svůj hlas v klidu.

"Upřímně řečeno, nejsem překvapená. Ve vězení nemá k dispozici žádné děti, které by mohl zabít."

V místnosti zaznělo zalapání po dechu a šelest. Mullinsův úsměv se proměnil v nevzrušený výraz.

"Promiňte," řekla Riley. "Uvědomuji si, že Mullins nikdy neprohlásil, že šlo o promyšlenou vraždu a obžaloba se tomuto verdiktu nikdy nevěnovala. Ale i přesto se přiznal. Zabil dvě děti. Není možné, že to provedl s dobrými úmysly."

Na okamžik se odmlčela, pečlivě volila svá další slova. Chtěla vyprovokovat Mullinse, aby ukázal svůj hněv, své pravé já. Ale ten muž samozřejmě věděl, že kdyby to udělal, zničil by svou historii dobrého chování a nikdy by se odsud nedostal. Její nejlepší strategií bylo ukázat členům výboru, co skutečně

provedl.

"Viděla jsem bezvládné tělo čtyřletého Iana Hartera den poté, co byl zabit. Vypadal, jako by spal s otevřenýma očima. Smrt ho oloupila o veškerý výraz tváře a jeho obličej byl uvolněný a klidný. I tak jsem ještě viděla hrůzu v jeho očích bez života. Jeho poslední chvíle na tomto světě byly plné hrůzy. U malého Nathana Bettse to bylo stejné."

Riley slyšela, jak obě matky začaly plakat. Strašně nerada vyvolávala tyto hrozné vzpomínky, ale prostě neměla na vybranou.

"Nesmíme zapomenout na jimi prožitý děs," řekla Riley. "A nesmíme zapomenout na to, že Mullins během soudu neprojevil téměř žádné emoce a rozhodně vůbec žádnou známku lítosti. Jeho výčitky svědomí přišly mnohem, mnohem později – jestli byly vůbec skutečné."

Riley se dlouze a zvolna nadechla.

"Kolik let života vzal těm chlapcům dohromady? Mě se zdá, že mnohem, mnohem víc než sto. Dostal třicet let. Odseděl si jen patnáct. To nestačí. Nebude žít dost dlouho na to, aby za ty ztracené roky zaplatil."

Rileyn hlas se nyní třásl. Věděla, že se musí držet. Nemohla se rozplakat nebo křičet vzteky.

"Je čas odpustit Larrymu Mullinsovi? To nechám na rodinách chlapců. Toto slyšení není o odpouštění. O to tu nejde. Nejdůležitější věc je nebezpečí, které stále představuje. Nemůžeme riskovat pravděpodobnost, že v jeho ruce zemřou

další děti."

Riley si všimla, že pár lidí v komisi se podívalo na své hodinky. Trochu zpanikařila. Výbor dnes ráno projednal dva jiné případy před polednem měl dokončit ještě další čtyři. Začínali být netrpěliví. Riley to musí okamžitě zakončit. Zpříma se na ně podívala.

"Dámy a pánové, prosím vás, neschvalujte toto podmíněčné propuštění."

Pak řekla: "Možná by chtěl jménem vězně promluvit někdo jiný."

Riley se posadila. Její poslední slova byla dvojsmyslná. Moc dobře věděla, že za Mullinse zde nepromluví ani jeden jediný člověk. I přes své "dobré chování" neměl na světě přítele ani obhájce. Riley si byla jistá, že si také žádného nezaslouží.

"Chtěl by někdo promluvit?" zeptala se úřednice, řídící výsledky.

"Jen bych rád dodal pár slov," řekl hlas vzadu v místnosti.

Riley zalapala po dechu. Dobře ten hlas znala.

Otočila se na židli a spatřila malého, baculatého muže, který stál vzadu v místnosti. Byl to Jake Crivaro – nečekala, že ho dnes uvidí. Riley byla nadšená a překvapená.

Jake předstoupil a pro členy výboru uvedl své jméno a hodnost, pak řekl: "Mohu vám říct, že tenhle chlápek je mistr manipulátor. Nevěřte mu. Lže. Neprojevilo žádné výčitky svědomí, když jsme ho chytili. Vše, co vidíte, je jen jako."

Jake předstoupil přímo před stůl a naklonil se přes něj k

Mullinsovi.

"Vsadím se, že jsi nečekal, že mě dnes uvidíš," řekl pohrdavým hlasem. "Nenechal bych si to ujít – ty podrazáckej zabijáku dětí."

Úřednice udeřila svým kladívkem.

"Pořádek!" vykřikla.

"Ach, promiňte," řekl Jake s předstíranou omluvou. "Nechtěl jsem urazit našeho příkladného vězně. Konec konců je nyní vyléčen. Je to kající se podrazácký vrah dětí."

Jake tam jen stál a díval se na Mullinse. Riley studovala vězňův výraz. Věděla, že se Jake snaží o to, aby Mullins vybuchl. Ale vězňova tvář zůstávala kamenná a klidná.

"Pane Crivaro, posaďte se, prosím," řekla úřednice. "Komise se nyní může rozhodnout."

Členové komise se nyní shlukli, aby sdíleli své myšlenky a poznámky. Jejich šepot byl vzrušený a napjatý. Mezitím Riley nemohla dělat nic jiného, než čekat.

Donald a Melanie Bettsovi nyní vzlykali. Darla Harterová plakala a její manžel, Rossi, ji držel za ruku. Zíral přímo na Riley. Jeho pohled ji protínal jako nůž. Co si myslel o svědectví, které právě podala? Myslel si, že vynahradila své selhání před mnoha lety?

V místnosti bylo horko a cítila, jak se jí nad obočím utváří pot. Její srdce úzkostlivě bilo.

Shluk se za pár minut rozpustil. Jeden z členů komise něco úřednici pošeptal. Ta se ke všem přítomným otočila.

"Propuštění bylo odepřeno," řekla. "Můžeme začít další případ."

Riley zalapala po dechu nad ženinou cynickou otevřeností, jako by v případě nešlo o nic víc, než o parkovací lístek. Ale připomněla si, že komise měla na spěch a chtěla dokončit zbytek svých dopoledních slyšení.

Riley vstala a oba páry spěchaly k ní. Melanie Bettsová se Riley vrhla do náruče.

"Ach, děkuji, děkuji, děkuji..." pořád opakovala.

Další tři rodiče se shlukli kolem ní, usmívali se skrze své slzy a znovu a znovu říkali "děkujeme".

Spatřila Jaka, jak stojí stranou v chodbě. Jak jen mohla, opustila rodiče a rozběhla se k němu.

"Jaku!" řekla a objala ho. "Jak už to je dlouho?"

"Příliš dlouho," řekl Jake s tím svým šikmým úsměvem. "Ta dnešní mládež nikdy nepíše a nezavolá."

Riley si vzdychla. Jake se k ní vždycky choval jako ke své dceři. A byla to opravdu pravda, měla s ním zůstat v kontaktu.

"Tak jak bylo?" zeptala se.

"Je mi sedmdesát pět let," řekl. "Vyměnili mi obě kolena a kyčel. Špatně vidím. Mám naslouchátko a kardiostimulátor. A všichni mí přátelé, kromě tebe, zhebli. Jak myslíš, že jsem se měl?"

Riley se usmála. Poměrně hodně zestárnul, od té doby, co ho viděla naposledy. I tak nevypadal tak slaboučký, jak se snažil působit. Byla přesvědčena, že může stále vykonávat svou starou

práci, pokud by byl někdy znovu potřeba.

"No, jsem ráda, že jsi byl schopen se sem dostat," řekla.

"Nemělo by tě to překvapit," řekl Jake. "Jsem alespoň tak protřelý řečník jako ten bastard Mullins."

"Tvé prohlášení opravdu pomohlo," řekla Riley.

Jake pokrčil rameny. "No, kéž by se mi ho podařilo vyprovokovat. Rád bych byl svědkem tomu, jak ztratí nervy před propouštěcí komisí. Ale on je chladnější a chytřejší, než jakého si ho pamatuji. Možná ho to naučilo vězení. Každopádně jsme dostali dobrého rozhodnutí, aniž by ztratil hlavu. Možná že zůstane za mřížemi nadobro."

Riley chvíli nic neříkala. Jake na ni vrhl zvláštní pohled.

"Je tu něco, co jsi mi neřekla?" zeptal se.

"Obávám se, že to není tak jednoduché," řekla Riley. "Pokud bude Mullins sbírat body za dobré chování, jeho předčasné propuštění bude pravděpodobně v následujících letech nevyhnutelné. Není nic, co pro to já nebo kdokoli jiný může udělat."

"Ježíš," řekl Jake a hleděl tak zahořkle a našťvaně, jako před léty.

Riley věděla, jak se asi cítí. Bylo srdcervoucí, představit si Mullinse, jak je propuštěn. Dnešní malé vítězství jim připadalo spíše hořké, než sladké.

"No, musím už jít," řekl Jake. "Bylo skvělé vidět tě."

Riley smutně sledovala svého starého partnera odcházet. Pochopila, proč neměl v úmyslu se zdržet a oddávat se

negativním pocitům. Prostě to nebyl jeho styl. Rozhodla se, že se s ním zase brzy setká.

Také se snažila najít na tom, co se právě stalo, něco pozitivního. Po patnácti dlouhých letech jí Bettsovi a Hartersovi konečně odpustili. Ale Riley neměla pocit, jako by zasloužila odpuštění, o nic víc, než Larry Mullins.

Právě v ten okamžik byl Larry Mullins vyváděn v poutech.

Obrátil se a podíval se na ni a usmál se, tiše vyslovoval svá ďábelská slova.

"Uvidíme se příští rok."

KAPITOLA SEDMÁ

Riley seděla v autě a měla namířeno zpět domů, v tom jí zavolal Bill. Dala si hovor nahlas.

"Co se děje?" zeptala se.

"Našli jsme další tělo," řekl. "V Delawareu."

"Je to Meara Keaganová?" Zeptala se Riley.

"Ne. Dosud jsme oběť neidentifikovali. Je to stejné jako u ostatních dvou, jen ještě horší."

Riley se zamyslela nad fakty. Meara Keaganová je stále držena v zajetí. Vrah možná drží v zajetí také další ženy. Bylo téměř jisté, že zabíjení bude pokračovat. Kolik vražd se ještě objeví, to nebylo možné uhodnout.

Billův hlas se chvěl vzrušením.

"Riley, já tady ztrácím rozum," řekl. "Vím, že nejsem schopen se soustředit. Lucy moc pomáhá, ale pořád to je jen nováček."

Riley dokonale chápala, jak se cítil. Ironie byla hmatatelná. Ona se tu trápila kvůli případu Larryho Mullinse. Mezitím měl Bill v Delawareu pocit, jako by v minulosti jeho vlastní selhání stálo třetí ženu život.

Riley přemýšlela o tom, že by zajela za Billem. Pravděpodobně by trvalo téměř tři hodiny se tam dostat.

"Už jsi tam skončila?" Zeptal se Bill.

Riley řekla Billovi a Brentu Meredithovi, že dnes bude po slyšení o podmínečném propuštění v Marylandu.

"Jo," řekla.

"To je dobře," odpověděl Bill. "Poslal jsem pro tebe vrtulník."

"Cože jsi?" Řekla Riley a zalapala po dechu.

"Poblíž místa, kde jsi, je soukromé letiště. Pošlu ti zprávou, kde to je. Vrtulník už tam nejspíš dorazil. "Na palubě je kadet, který tvé auto odveze zpátky."

Bez dalšího slova Bill hovor ukončil.

Riley chvíli mlčky jela dál. Když slyšení během dopoledne skončilo, ulevilo se jí. Chtěla být doma, až se její dcera vrátí ze školy. Včera nedošlo na žádné další argumenty, ale April toho moc neřekla. Dnes ráno Riley odjela ještě předtím, než se April probudila.

Ale očividně bylo rozhodnuto za ni. Ať je na to připravena nebo ne, pracuje na novém případě. S April si bude muset promluvit později.

Nepřemýšlela nad tím dlouho, když došla k názoru, že to je naprosto správné. Otočila svůj vůz a následovala pokyny, které jí poslal Bill. Nejjistější lék na vyléčení jejího pocitu neúspěchu by bylo postavit před soud dalšího vraha – přimět ho čelit skutečné spravedlnosti.

Bylo na čase.

*

Riley zírala na mrtvou dívku, ležící na dřevěném pódiu. Bylo světlé, chladné ráno. Pódium bylo umístěno v altánu, přímo v centru na náměstí, a bylo obklopené pěkně udržovanou trávou a stromy.

Oběť vypadala překvapivě podobně jako dívky na několik měsíců starých fotografiích dvou obětí, které Riley spatřila. Ležela obličejem nahoru a byla tak vychrtlá, že až vypadala mumifikovaně. Její špinavé, potřhané oblečení jí nejspíš kdysi padlo, ale teď na ní vypadalo groteskně nadměrné. Měla staré jizvy a novější rány, které jako by se zdály být od biče.

Riley hádala, že jí bylo asi sedmnáct, stejně jako dalším dvěma obětem vraždy.

Nebo možná ne, pomyslela si.

Konec konců Meaře Keaganové bylo dvacet čtyři. Vrah možná změnil svůj styl. Tato dívka byla příliš vyhublá, než aby byla Riley schopná určit její stáří.

Riley stála mezi Billem a Lucy.

"Vypadá, jako by hladověla víc než ty druhé dvě," poznamenal Bill. "Musel ji držet mnohem déle."

Riley v Billových slovech zaslechla sebeobviňování. Podívala se na svého partnera. Hořkost se zároveň zračila v jeho tváři. Riley věděla, co si Bill myslí. Tato dívka byla jistě naživu a držena v zajetí, když tento případ vyšetřoval a nepřišel na nic. Za její smrt obviňoval sám sebe.

Riley věděla, že by se neměl obviňovat. I tak ale nevěděla co říci, aby se cítil lépe. Její vlastní lítost nad případem Larryho Mullinse zanechala v jejích ústech pachutí.

Riley se otočila, aby se rozhlédla po okolí. Z tohoto místa byla jediná, zcela viditelná stavba, budova soudu přes ulici – velká cihlová budova s věží s hodinami. Redditch bylo okouzující

koloniální městečko. Riley opravdu nepřekvapilo, že sem tělo mohlo být bez povšimnutí přineseno uprostřed noci. Celé město by bylo tvrdě spalo. Náměstí bylo lemováno chodníky, takže vrah nezanechal žádné stopy.

Místní policie odřízla náměstí páskou, aby udržela přihlížející stranou. Ale Riley si všimla, že před páskou se shromáždila média.

Měla obavy. Tisk se zatím nedoslechl, že předchozí dvě vraždy a zmizení Meary Keaganové je propojeno. Ale po další nové vraždě by si to někdo mohl dát do souvislostí. Veřejnost se to dříve nebo později dozví. Pak bude vyšetřování mnohem obtížnější.

Opodál stál šéf policie Redditch, Aaron Pomeroy.

"Jak a kdy našli tělo?" Zeptala se Riley.

"Máme pouličního čističe, který vyráží do práce ještě před svítáním. On ji našel."

Pomeroy vypadal, že to s ním dost otřásl. Byl to stárnoucí muž s nadváhou. Riley si pomyslela, že i v tak malém městě jako je toto, policajt jeho věku už někdy řešil jednu nebo dvě vraždy. Ale pravděpodobně se nikdy nesetkal s ničím tak znepokojujícím.

Agentka Lucy Vargasová byla skrčená vedle mrtvoly a pečlivě si ji prohlížela.

"Náš vrah je přemrštěně sebevědomý," řekla Lucy.

"Proč si to myslíš?" Zeptala se Riley.

"No, vystavuje těla na odiv," řekla. "Metta Lunoeová byla

nalazena na poli, Valerie Brunerová vedle silnice. Jen asi polovina všech sériových vrahů odváží své oběti z místa vraždy. Polovina z těch, kteří tak činí, je ukryje. A většina těl, která jsou ponechána na oddiv, je jen tak pohozena. Toto vystavování naznačuje, že je pěkně nafoukaný."

Riley byl potěšena, že Lucy dávala ve třídě pozor. Ale z nějakého důvodu si nemyslela, že je vrah domýšlivý. Nepokoušel se před úředními orgány předvádět nebo se jim vysmívat. Měl za lubem něco jiného. Riley ale ještě nevěděla co.

Ale byla dost jistá, že to mělo něco společného se způsobem, jakým odkládal těla. Bylo to zároveň rozpačité a úmyslné. Dívčina levá paže byla natažena přímo nad její hlavou. Její pravá paže byla ale umístěná mírně doprava, podél jejího těla. Dokonce i hlava se zlomeným vazem byla narovnaná tak, aby byla co možná nejvíce v rovině se zbytkem těla.

Riley si vzpomněla na fotografie dalších obětí. Všimla si, že Lucy má u sebe tablet.

Riley se jí zeptala: "Lucy, mohla bys otevřít fotografie druhých dvou mrtvol?"

Lucy je měla připravené za pár sekund. Riley a Bill se shlukli u Lucy, aby se na fotky podívali.

Bill ukázal a řekl: "Mrtvola Metty Lunoeové je zrcadlový obraz tohoto těla – pravou ruku má zvednutou, levou ruku podél těla. Pravá paže Valerie Brunerové byla zvednutá, ale levou ruku měla umístěnou přes tělo a nasměrovanou dolů."

Riley se sehnula a uchopila mrtvolu za zápěstí a snažil se ho

přesunout. Celá ruka byla nepohyblivá. Posmrtná ztuhlost se již dostavila. Pro určení přesného času smrti bude potřeba lékaře, ale Riley si byla docela jistá, že dívka je mrtvá nejméně devět hodin. A stejně jako tomu bylo u ostatních dívek, byla na toto místo přesunuta krátce poté, co ji zabil.

Čím víc se Riley dívala, tím víc jí něco nesesedělo. Vrah se tolik snažil, aby mrtvolu uložil. Tělo přenesl přes náměstí, vyšel s ním šest schodů a zacházel s ním pečlivě. I tak jeho pozice nedávala smysl.

Tělo nebylo v rovině ani s jednou stěnou altánu. Nebylo propojeno s vchodem do altánku nebo s budovou soudu nebo čímkoli jiným, co Riley viděla. Zdálo se, že je položeno v nahodilém úhlu.

Ale tenhle chlap nedělá nic náhodného, pomyslela si.

Riley vycítila, že se vrah snaží něco sdělit. Neměla ani tušení, co by to mohlo být.

"Co říkáš těm pozicím?" Riley se tázala Lucy.

"Nevím," řekla Lucy. "Jen málo vrahů ukládá těla do určitých pozic. Je to divné."

Ona je v této práci nováčkem, připomněla si Riley.

Lucy ještě nepochytila, že podivné případy jsou přesně ty, ke kterým jsou běžně voláni. Pro zkušené agenty, jako Riley a Bill, se podivnost stala už dávno normální.

Riley řekla, "Lucy, pojďme se podívat na mapu."

Lucy otevřela mapu, která zobrazovala, kde byla nalezena druhá dvě těla.

"Těla byla umístěna docela blízko u sebe," řekla Lucy a znovu ukázala. "Valerie Brunerová byla nalezena necelých deset mil od místa, kde byla nalezena Metta Lunoeová. "A tahle je méně než deset mil od místa, kde byla nalezena Valerie Brunerová."

Riley viděla, že Lucy má pravdu. Nicméně Meara Keaganová zmizela pěkných pár kilometrů severně od Westree.

"Vidí někdo nějaké propojení mezi těmi lokalitami?" Zeptala se Riley Billa a Lucy.

"Ani ne," řekla Lucy. "Tělo Metty Lunoeové bylo na poli za Mowbray. Valerie Brunerová byla na okraji dálnice. A teď tahle je přímo uprostřed malého města. Je to skoro jako by vrah hledal místa, která nemají nic společného."

Právě v tom okamžiku Riley zaslechla křik mezi přihlížejícími.

"Já vím, kdo to udělal! Já vím, kdo to udělal!"

Riley, Bill a Lucy se všichni otočili a podívali se. Mladý muž za páskou mával a křičel.

"Já vím, kdo to udělal!" zvolal znovu.

KAPITOLA OSMÁ

Riley se důkladně podívala na muže, který vykřikl. Viděla, že několik lidí kolem něj kývalo a souhlasně mumlalo.

"Já vím, kdo to udělal! Já vím, kdo to udělal!"

"Josh má pravdu," řekla žena vedle něj. "Musel to být Dennis."

"Je divnej," řekl jiný muž. "Ten chlap je odjakživa časovaná bomba."

Bill a Lucy spěchali k okraji náměstí, kde muž křičel, ale Riley si držela odstup. Zavolala na jednoho z policajtů za páskou.

"Přiveďte ho sem," řekla a ukázala na člověka, který křičel.

Věděla, že je důležité oddělit ho od skupiny. Kdyby všichni začali přidávat své příběhy, bylo by nemožné dopracovat se k pravdě. Pokud bylo něco pravdy na tom, co všichni vykřikovali.

Kromě toho se kolem něj začali shromažďovat novináři. Riley by moc neposloužilo, kdyby si toho chlápka vyslechla přímo před nimi.

Policajt zvedl pásku a doprovodil muže k nim.

Stále křičel, "Všichni víme, kdo to udělal! Všichni víme, kdo to udělal!"

"Uklidněte se," řekla Riley, vzala ho za ruku a vedla ho dostatečně daleko od diváků, aby s ním mohla stranou promluvit.

"Zeptejte se kohokoliv na Dennise," řekl rozrušený muž. "Je to samotář. Je divný. Děsí dívky. Obtěžuje ženy."

Riley si vyndala svůj zápisník a stejně tak i Bill. V Billových

očích spatřila intenzivní zájem. Ale věděla, že je lépe pustit se do věci s rozvahou. Zatím toho moc nevěděli. Kromě toho byl tento muž tak rozrušený, že Riley cítila, že si musí dát na jeho úsudek pozor. Potřebovala to slyšet od někoho, kdo je více neutrální.

"Jaké je jeho celé jméno?" Zeptala se Riley.

"Dennis Vaughn," řekl muž.

"Promluv s ním," řekla Riley Billovi.

Bill přikývl a dělal si poznámky. Riley se vydala zpátky do altánu, kde policejní šéf Aaron Pomeroy stále stál vedle těla.

"Náčelníku Pomeroyi, co mi můžete říct o Dennisovi Vaughnovi?"

Riley z jeho výrazu hádala, že je mu to jméno až příliš dobře známé.

"Co o něm chcete vědět?" zeptal se.

"Myslíte si, že by mohl být pravděpodobný podezřelý?"

Pomeroy se poškrábal na hlavě. "Teď, když jste to zmínila, tak možná. Alespoň by stálo za to s ním promluvit."

"Proč?"

"No, už léta s ním máme spoustu problémů. Exhibicionismus, oplzlé chování a podobné věci. Před několika lety to bylo nakukování do oken a strávil nějaký čas v psychiatrickém centru v Delaware. Loni byl posedlý středoškolskou roztleskávačkou, psal jí dopisy a sledoval ji. Dívky rodina si vymohla soudní zákaz, ale on ho ignoroval. Tak si odseděl šest měsíců ve vězení."

"Kdy byl propuštěn?" zeptala se.

"V únoru."

Rileyn zájem se neustále zvyšoval. Dennis Vaughn se dostal z vězení krátce předtím, než se začalo vraždit. Byla to jen náhoda?

"Místní dívky a ženy si začínají stěžovat," řekl Pomeroy. "Říká se, že si je fotí. To není nic, za co bychom ho mohli zatknout – alespoň zatím. "

"Co mi o něm ještě můžete říct?" Zeptala se Riley.

Pomeroy, pokrčil rameny. "No, je trochu pobuda. Je mu asi třicet let a nikdy neměl zaměstnání, alespoň podle toho, co se kdo pamatuje. Tahá peníze z rodiny, kterou má zde ve městě – tety, strýčkové, prarodiče. Slyšel jsem, že byl poslední dobou fakt mrzutý. Celé město viní z toho, že musel sedět ve vězení. Říká lidem, 'Jeden den.'"

"Jeden den co?" Zeptala se Riley.

"To nikdo neví. Lidé mu začali říkat tikající bomba. Neví, co provede příště. "Ale ve skutečnosti nikdy nebyl násilný."

Riley horečně uvažovala, snažila se v novém vodítku najít nějaký smysl.

Mezitím Bill a Lucy dokončili rozhovor s mužem a šli směrem k Riley a Pomeroyovi.

Billův obličej vypadal rozzářeně a sebevědomě – náhlá proměna jeho nedávného ponurého chování.

"Dennis Vaughn je jistě náš zabiják," řekl Riley. "Všechno, co nám ten chlápek právě řekl, perfektně pasuje na náš profil."

Riley neodpověděla. Zdálo se to být pravděpodobné, ale věděla, že nesmí dělat ukvapené závěry.

Kromě toho ji jistota v Billově hlase znervózňovala. Od

chvíle, kdy sem dnes ráno přijela měla pocit, jako by Bill balancoval na pokraji skutečně nevyzpytatelného chování. Bylo to pochopitelné, vzhledem k jeho osobním pocitům o případu, zejména jeho vině za to, že jej nevyřešil už předtím. Ale také by to mohlo způsobit vážný problém. Potřebovala, aby byl znovu sám sebou.

Otočila se na Pomeroye.

"Můžete nám říct, kde ho můžeme najít?"

"Jistě," řekl Pomeroy a ukázal. "Jděte po hlavní ulici až k Brattleboro. Zahněte vlevo, a jeho dům je ten třetí vpravo."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.